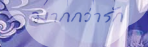

ดวงรัก ดั่งดาว พร่าง พราย ๕

星以灿烂·幸甚至哉

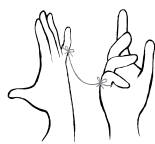

ทวนซีนใจอ่อน 关心则乱 เนียน
ดั่งเวียบน แพล
พิมพ์ครั้งที่ 1

ลองอ่าน

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แจ่มใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

จากเล่มที่แล้วที่ทิ้งปมคดีการตายของเหลียงซ่งเอาไว้ เจิงเซ่าซาง หลิงปู้อี้ และหยวนเซินยังคงทำหน้าที่ไขคดีกันต่อ เพื่อล้างมลทินให้รัชทายาทในข้อหาพิวพันกับภรรยาขุนนาง นอกจากคดีนี้แล้ว ในเล่มนี้ยังพบเจอเหตุการณ์ระทึกอีกวันๆ ทั้งวันซงไป หรือทำนองวันๆ ที่นักอ่านหลายคนน่าจะชื่นชอบกลับมาจับบทาในเล่มนี้อีกครั้ง เมื่อเขาถูกใส่ความหาว่าเข้าร่วมกับพวกกบฏ

นอกจากเรื่องเหตุการณ์ของบ้านเมืองที่เริ่มเข้มข้นขึ้นเรื่อยๆ ความรักของตัวเอกอย่างเจิงเซ่าซางและหลิงปู้อี้ก็หวานยิ่งขึ้นไปด้วยเช่นกัน สำหรับนักอ่านที่ต้องการอ่านฉากหนึ่งหวง ต่อบากต่อคำ หรือบอกรักหวานๆ ในเล่มนี้มีแน่นอนค่ะ และสำหรับใครที่เป็นแฟนซีรีส์ บอกได้เลยว่าเล่ม 5 นี้จะได้พบการเล่าผ่านมุมมองที่ต่างจากในซีรีส์ และฉากบนหน้าปกของเล่มนี้ก็เป็นฉากที่ไม่มีในซีรีส์ด้วยค่ะ

สุดท้ายแล้วคดีเกี่ยวกับรัชทายาทจะคลี่คลายลงอย่างไร แล้วความรักของเจิงเซ่าซางและหลิงปู้อี้จะสุขงอมแค่ไหน หากทุกคนพร้อมจะติดตามเรื่องราวกันต่อแล้ว เชิญพลิกหน้าต่อไปได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

•

“เมื่อก่อนข้ากับท่านไม่คุ้นเคยกันเสียหน่อย ท่านทำท่าจะกินคนเหมือนเสือดัวโตหน้าผากขาวนัยน์ตาชี้ชันตัวหนึ่ง วันทั้งวันพูดคำใดต้องเป็นไปตามนั้น ดูเสียจริงเลย ผิดกับอาเหยาที่ทั้งชื่อตรงทั้งเชื่อฟัง ข้าว่าอย่างไรเขาก็ขานรับอย่างนั้น ข้ายอมจะเลือกเขาสี!” เจิงเซ่าซางเอ่ยเสียงแผ่ว

หลังผู้นี้เหลียวใบหน้ากลับมาพ่นลมดั่งฮีจากปลายจุมุก “แล้วตอนนี้เล่า”

“ตอนนี้?” เจิงเซ่าซางรีบให้คำตอบ “นั่นยังต้องพูดอีกหรือ! หากวางท่านกับอาเหยาคู่กันบนโต๊ะสำหรับ ต่อให้อาเหยาถูกบั้งยางจนมันยี้มทั่วร่าง เลิศรสหาคิดเปรียบ ส่วนท่านยังคงเป็นเนื้อดิบชิ้นหนึ่ง ปากของข้าก็จะมุ่งไปหาท่านแต่ผู้เดียว!” นางอดไม่ได้ที่จะใช้คำกล่าวของแฝดผู้พี่หมอดูกำมะลอ

•

แนะนำตัวละคร

- * เจิงเซ่าชาง คุณหนูสี่สกุลเจิง ร่างกายอ่อนแอ ถูกพ่อแม่ทิ้งไว้ในเมืองหลวงสิบปีอาสารื้อร่างตั้งใจเลี้ยงมาให้เสียคน มีวิญญานจากยุคปัจจุบันมาเข้าร่าง

- * หลิงบู๊อี่ หรือจื่อเซิ่ง เป็นบุตรบุญธรรมของฮ่องเต้ เป็นผู้บัญชาการของทัพเกราะดำ ขึ้นชื่อเรื่องความโหดเหี้ยมดุร้าย มารดาเป็นคนสกุลฮั่ว

- * องค์ชายสาม พระโอรสที่เกิดจากเยวี่เยย ไม่แต่งชานาเอกแต่มีอนุ นิสัยวู่วามเข้มงวดไปหน่อย แต่ก็รักคุณธรรม เห็นราษฎรเป็นอันดับหนึ่ง

- * เจิงเซ่่ากง ฝาแฝดของเจิงเซ่่าชาง บุตรชายลำดับสามสกุลเจิง เอ็นดูน้องสาว ชอบเสียงทนายดูดวง เจิงเซ่่าชางเรียกว่า ‘หมอดูกำมะลอ’

- * เจิงซ่ง พี่ชายคนรองของเจิงเซ่่าชาง อยู่ในค่ายหน่วยพยัคฆ์เผ่น เป็นคู่หมั้นของวันซีซี

- * วันซ่งไป พี่ชายร่วมสาบานของเจิงสี่อ กตัญญูต่อมารดามาก ขาดแคลนบุตรชาย

107

เจิงเซ้าซางพกพาความเจ็บปวดที่เห็นชีวิตคนถูกปลิดจุดันหญ้า กลับมาจนถึงตำหนักฉางชิว ไม่ผิดจากที่คิดไว้ รัชทายาทรอคอยอยู่ข้างกายของเธอโดยตลอด ครั้นเห็นสองแม่ลูกใช้สายตาคาดหวังมองมาพร้อมกัน เจิงเซ้าซางก็ต้านทานไม่ไหวอยู่บ้าง ยังคงเป็นหญิงที่เยือกเย็น บอกเล่าคดีฆ่าคนตายในจวนสกุลเหลียงรอบหนึ่งอย่างเรียบเฉย ความเรียบเฉยในน้ำเสียงนั้นราวกับว่าเรื่องที่เล่าคือแมวมอหีฮวาข้างบ้านคลอດ ลูกน้อยออกมาอีกสองตัวแล้ว

สองเธอฟังจบก็รู้สึกเคลือบแคลงไม่น้อย "...นอกจากหลังจวินก็ไม่มีผู้อื่นเข้าออกเรือนตำรา แต่หลังจวินยื่นกรานปฏิเสธว่าไม่ได้สังหารสามี เช่นนั้นเป็นผู้ใดฆ่าเหลียงซ่งกันแน่"

รัชทายาททั้งตกตะลึงทั้งทำตัวไม่ถูก สีหน้าพลิกเปลี่ยนหลายตลบกว่าจะเอ่ยปากได้ "จื่อเซ็ง นี่ก็หมายความว่า...เหลียงซ่งน่าจะถูกปองร้าย

ก่อนยามเขิน?"

หลังปู้่อิมองอีกฝ่ายอย่างลึกซึ้ง ทว่าไม่ตอบคำ

รัชทายาทจึงหันไปถามอีกหน "เข้าซาง เจ้าว่ามา"

เจิงเข้าซางมองคู้่นั้นด้วยความประหลาดใจยิ่ง ก่อนจะรีบเอ่ยตอบ "ทูลรัชทายาท หม่อมฉันสอบถามคนอื่นๆ แล้ว เตาอู่่นในเรือนตำราจุดไฟไม่แรงแต่อย่างใด ไม่ว่าผู้ที่ส่งอาหารช่วงใกล้เที่ยงจะสังหารเหยียงซึ่งหรือไม่ ในเมื่อศพเย็นเฉียบถึงเพียงนั้น เหยียงซึ่งย่อมไม่มีทางจะถูกทำร้ายตอนยามเขินไปได้...อืม ตามคำกล่าวของเจ้าหน้าที่ชั้นสูงสุดศพ เหยียงซึ่งตายไปอย่างน้อยหนึ่งชั่วยามกว่าแล้วเพคะ"

รัชทายาทหลับตาชั่วครู่ คล้ายตกลงใจครั้งใหญ่ เขาประสานมือกล่าวกับสองเฮาอย่างจริงจัง "เสด็จแม่ ในใจลูกมีอยู่ความคิดหนึ่ง อยากทูลให้เสด็จพ่อทรงตัดสิน"

"รัชทายาท ข้าไม่เห็นพ้อง" หลังปู้่อปลันกล่าว

เจิงเข้าซางมองเขาอย่างตกใจ...รัชทายาทยังไม่ทันพูดอันใดเลยนะ สองเฮามองหลังปู้่อี้ แล้วหันไปมองรัชทายาท "เจ้าว่ามาก่อน"

รัชทายาทกล่าว "ลูกอยากร้องขอความเป็นธรรมแทนหลังจวิน..."

เจิงเข้าซางตระหนกুব หลังปู้่อี้ส่งเสียงมาเรียบๆ "ข้ายังคงไม่เห็นพ้อง"

รัชทายาทกล่าวต่อโดยไม่สนใจคนทั้งสอง "เสด็จแม่ เหยียงซึ่งไม่มีทางจะถูกหลังจวินสังหารเป็นอันขาด เพราะว่า...เพราะว่า..." เขามีสีหน้าละอายใจ "เพราะว่าเมื่อวานลูกกับหลังจวินพบกันในคฤหาสน์ดอกกุ่ม่วงที่นอกตัวเมืองพะยะคะ!"

สองเฮาตื่นตระหนกจนเสียงหาย เจิงเข้าซางหันขวับไปมองหลังปู้่อี้ แล้วเอ่ยด้วยความตกใจ "ท่านรู้เรื่องนี้แต่แรกแล้วหรือ!"

"นับแต่ชวีสูหยินมาเมืองหลวง ข้าก็ป้องกันทั้งวันทั้งคืน วิตกว่า รัชทายาทจะไปพบชวีสูหยิน" หลังปู้ไฉ่เสียดเสียงราบเรียบ "วานขึ้นเข้าตรู่ ข้าได้ยินว่ารัชทายาทสั่งให้คนเตรียมมรดม้าที่วิ่งเส้นทางบนเขาได้ ก็รู้แล้วว่ารัชทายาทหมายจะทำอันใด ดังนั้นข้าจึงเล่นตลกตีกบางอย่างกับมรดม้าหวังว่าเพลาล้อจะหักกลางทาง ทำให้รัชทายาทตกลงมา..."

เฉิงเซ้าซางหน้าดำทะมึน "ความคิดพิกลเยี่ยงนี้ ท่านยังอุตส่าห์ คิดออกมาได้"

"น่าเสียดายรัชทายาทร้อนใจตั้งถูกไฟเผาเผา ก่อนออกไปพลัน เปลี่ยนใจขี่ม้าเร่งเดินทางแทน ข้าจึงต้องจัดกำลังคนไปกลุ่มหนึ่ง คิดว่า ระหว่างทางปลอมตัวเป็นโจรทำให้รัชทายาทตระหนกจนกลับเข้าเมืองมา ก็ยังดี..."

"ที่แท้คนเหล่านั้นเป็นจื่อเซ็งจัดส่งมา!" รัชทายาทรู้สึกเหลือเชื่อยิ่ง

"ไม่คาดว่าโชคจะไม่ดี เจอเข้ากับทหารหน่วยต่างๆ ของแม่ทัพใหญ่หนาน ที่ลาดตระเวนเสร็จกำลังกลับเข้าเมือง หากมิใช่ผู้ใต้บังคับบัญชากลุ่มนั้น ของข้าหนีได้เร็ว น่ากลัวว่าคงถูกแม่ทัพใหญ่หนานจับเป็นเสียแล้ว ถึงตอนนั้น ข้ายังต้องคิดหาข้ออ้างไปประกันตัวพวกเขาออกมาอีก"

รัชทายาททั้งขุนทั้งขัน "จื่อเซ็ง เจ้า...เจ้าไฉนจึง...เฮ้อ นี่เรียกว่า คนค่านวณมิสู้ฟ้าลิขิต"

สุดท้ายหลังปู้ไฉ่เอ่ยสรุปแกมตลกร้าย รัชทายาทกล่าวได้ถูกต้องทีเดียว ข้ารับรู้ถึงประสงค์ของสวรรค์เบื้องบนแล้ว สรุปคือวันหน้าหากข้าคัดค้าน สิ่งที่ท่านหมายจะกระทำ ข้าจะไม่มัวอ้อมค้อมอีกเด็ดขาด หากวานขึ้น ข้าชวนท่านประลองยุทธ์ แล้วหาโอกาสทำให้ท่านล้มแขนหักไปสักข้าง อาจไม่เกิดเหตุต่อมาแล้วก็เป็นได้"

สำหรับความเห็นอันยอดเยี่ยมนี้ สองเฮาส่ายหน้าไม่หยุด เจิงเซ้าซางเองก็จนถ้อยคำจะกล่าว

ส่วนรัชทายาทลูกบวชนที่สมบูรณ์ดีของตน กระเถิบอย่างแนบเนียนเพื่อจะนั่งห่างจากหลังปู่ี๊่มากๆ หน่อย ค่อยหันไปกล่าวกับสองเฮาต่อ "คุณหาสน์แห่งนั้นตั้งอยู่นอกเมือง ไม่ใกล้กับจวนสกุลเหลืองแต่อย่างใด ต่อให้ควมม้าเร็วเร่งลงแล้ก็ต้องใช้เวลาหนึ่งชั่วยามกว่า หลังจวินออกจากจวนมาแต่เช้า พวกเราสองคนพบกันเพียงชั่วประเดี๋ยวดียว ตอนแยกกันก็เป็นช่วงต้นยามอยู่แล้ว เสด็จแม่ทรงตรองดูไม่ว่าอย่างไรก็ต้องยามเชินหลังจวิน จึงจะกลับถึงจวนได้ แล้วนางจะฆ่าเหลืองซึ่งได้อย่างไรกันพะยะคะ!" เขาห่มสุดตัว พุดจบทั้งหมดในรวดเดียว

สองเฮาใช้มือข้างหนึ่งลูบหน้าอก หอบหายใจเบาๆ "เจ้า...เจ้า... ไม่ควรจะพบกับนางอีก ซ้ำยังไปพบกันเป็นการส่วนตัว! นี่เจ้าจะเล่นซู้กับภรรยาขุนนางหรือไร"

รัชทายาทไขกศีระชะเอ่ยทั้งน้ำตา "ขอเสด็จแม่ทรงวินิจฉัย ลูกมิกล้ำกระทำเรื่องผิดศีลธรรมเยี่ยงนี้เป็นอันขาด นับแต่สิบปีก่อนแยกจากหลังจวิน ลูกก็ปลงใจแน่วแน่แต่แรกว่าจะลี้มเลือนเรื่องในวันวานให้สิ้น ตะ...แต่... แต่ลูกบังเอิญรู้ว่า...ชีวิตของหลังจวินขึ้นขมมากจริงๆ! เหลืองซึ่งผู้นั้นเทียบไม่ได้กระทั่งเดรัจฉาน ถึงกับตบตีนางมาหลายปีแล้ว..."

"นะ...นี่...นี่เป็นความจริงเพคะ!" เจิงเซ้าซางรีบพุดจาแทนรัชทายาท "หม่อมฉันเห็นมากับตา แผลบนร่างวีฮูฮินมีทั้งถูกหึก ถูกตี ยังมีถูกแล้เขียนด้วย! ได้ยินว่าแผลจำนวนหนึ่งเกิดขึ้นนานหลายปีแล้วเพคะ!"

สองเฮาทุดนั่งลงอย่างตกตะลึง บนใบหน้าค่อยๆ เผยความรู้สึกไม่อาจหักใจ

"เพียงแต่...เรื่องนี้ไม่พูดออกไปจะดีเสียกว่า" เฉิงเช่าซางเพิ่มพำ "พูดออกไปแล้วกลับจะทำให้ชีวิตหายนามีสาเหตุในการสังหารสามี ยิ่งกว่าเดิม"

"ลูกแม่" ฮองเฮาเอ่ยอย่างอ่อนแรง "เจ้ารู้หรือไม่ หากเจ้าเปิดปากพูดออกไป ก็ยากจะหนีพ้นคำคนอันน่ากลัว ชื่อเสียงของเจ้า ความประพฤติของเจ้า ล้วนไม่อาจชี้แจงให้ไร้รอยต่างพร้อยได้อีก"

รัชทายาทหลังน้ำตาตอบ "ผู้บริสุทธิ์ย่อมจะบริสุทธิ์วันยังค่ำ เสด็จพ่อ จะเข้าพระทัยและให้อภัยลูก เหตุที่หลังจวินไม่ยอมเรียกเรื่องความเป็นธรรมให้ตัวนางเองก็เพราะไม่ปรารถนาจะดึงลูกเข้าไปพัวพัน หากลูกหมายรักษาตัวรอด เบิกตามองนางถูกปรับบำ เช่นนั้นลูกจะกลายเป็นคนเยี่ยงไร!"

เฉิงเช่าซางซึ่งใจไม่น้อย ไม่ว่าที่ใดเมื่อไร ผู้มีเจตนาดีอยู่ในหัวใจ มักทำให้ผู้อื่นรู้สึกอบอุ่นได้เสมอ

"ต่อให้เป็นเช่นนั้น ข้าก็ยังคงไม่เห็นพ้อง" หลังปู้ฉีไม่รู้ร้อนรู้หนาว ดุจเดิม

เฉิงเช่าซางถูกขัดอารมณ์ซาบซึ้ง จึงเอ่ยอย่างไม่ชอบใจ "นอกจาก 'ไม่เห็นพ้อง' สามคำนี้แล้ว ท่านพูดคำอื่นเป็นอีกหรือไม่!"

รัชทายาทหมุนตัวมาส่งยิ้มอันสลดหดหูให้เฉิงเช่าซาง "ซาบายของข้า กับหลังจวินนิสัยต่างกันราวฟ้ากับดิน ทว่าสภาพในปัจจุบันกลับสลับกัน โดยสิ้นเชิง เมื่อแรกข้าละทิ้งไข่มุกหยกไปเก็บเศษกระเบื้อง ในใจเจ้าคงจะลอบดำน่านแล้วว่าข้าเป็นหนอนที่เลอะเลือน"

เฉิงเช่าซางคิดในใจ...ท่านรู้ตัวก็ดี

รัชทายาทเอ่ยเสียงแผ่ว "เมื่อสิบปีก่อนข้าไม่รู้เรื่องสัญญาแต่งงาน ระหว่างเหลียงกับชวีสองสกุล นึกว่าหลังจวินออกเรือนไปได้ดี สามีภรรยา

ปรองดอง ข้าจึงได้ยอมทนเจ็บแสบทาง ใครจะรู้นางกลับแต่งได้สามีที่
เลวทราม เจอกับคนสารเลวเยี่ยงเหยียงซึ่ง ต้องใช้ชีวิตอย่างอยู่มีผู้ตาย...
คิดดูให้ละเอียดแล้ว ล้วนเป็นข้าเองที่ทำร้ายนาง ตอนนี่ถือว่าข้าใช้คืน
หนี้น้ำใจนี้เกิด"

เชิงเข้าซางถอนหายใจเบาๆ

รัชทายาทกล่าวกับหญิงผู้ต่อ "จื่อเชิง เจ้าแม่เยาว์วัยกว่าข้า ทว่า
มีปัญญาเฉียบขาดแต่เล็ก ฟังเพียงหนึ่งรู้ไปถึงสิบ เมื่อแรกเจ้าโน้มน้าว
ให้ข้ายกเลิกการหมั้นเปลี่ยนมาแต่งงานกับหญิงอื่น ก็เพราะ 'เจ็บนานมิสู้
เจ็บชั่วสั้นๆ' ข้าไม่ได้ฟังคำเจ้า บัดนี้เสียใจเมื่อสาย ข้าวันนี้...ข้ายังจะ
ไม่ฟังคำเตือนอันจริงใจของเจ้าอีก"

ขณะที่เชิงเข้าซางยังสะเทือนใจ หญิงผู้กลับเป็นเช่นเครื่องทวน
ข้อความเครื่องหนึ่งซึ่งไม่รู้สึกรู้สา "รัชทายาทกล่าวได้ดียิ่ง ทว่าข้ายังคง
ไม่เห็นพ้อง"

เชิงเข้าซางซึ่งตาใส่เขา "..."

รัชทายาทส่ายหน้ายิ้มขึ้น เขาไม่ชี้แจงแก้ต่างอีก ฮองเฮาเองก็
เบือนหน้าไปไม่พูดจา นับว่าเห็นชอบโดยนัยแล้ว

ภายหลังออกมาจากตำหนักนางชิว เเชิงเข้าซางสะทกสะทอน
ทอดถอนใจ "ความจริงข้ามองคนได้เก่งทีเดียว แวบแรกที่ได้เห็นชทายา
รัชทายาท ข้าก็รู้สึกว่านางไม่ใช่คนจิตใจดีอันใด ตอนนี่ดูแล้วไม่มีผิดจริงๆ
เสียด้วย แวบแรกที่ได้เห็นรัชทายาท ข้ารู้สึกว่าเขาเป็นวิญญาณผู้โอบอ้อม
เอื้อ แล้วก็เป็นอย่างนี้จริงๆ เช่นกัน"

หญิงผู้เสียบงัน

เชิงเช่าซางถาม "ไฉนท่านไม่พูดไม่จา"

สีหน้าดูจลลจากน้ำแข็งผืนกัด้วยเกล็ดน้ำค้างของหลังปู่ที่นั่งสนิท ไม่เปลี่ยนแปลง "ข้าเพียงอยากรู้ รัชทายาท 'บังเอิญรู้มา' ได้อย่างไรว่า ชวีหลังจวินถูกเหยียงซั่งตบตีทารุณมาหลายปี"

เชิงเช่าซางยิ้มตอบอย่างไม่อินังขังขอบ "ข้ารู้ว่าเบื้องหลังเรื่องนี้มี ปมซับซ้อนหลายอย่าง ทว่าจะสาบปมเยอะแยะนี้ไปทำอันใดเล่า ขอเพียง ตอนนั้นชวีสูหยินไม่ได้อยู่ในเรือนตำรา ผู้สังหารก็ยอมไม่ใช่นาง เท่านั้น ก็ใช้ได้แล้วไม่ใช่หรือ"

ไม่รู้หลังปู่ที่นั่งถึงอันใด พอเดินไปถึงข้างต้นเหมยต้นหนึ่งจึง หยุดฝีเท้า ลูบศิระชะของเด็กสาวอย่างเบามือ บนเรือนผมอันนิ่มนุ่มนั้น ถักเป็นวงแหวนเล็กๆ ครึ่งวงที่ดูใสเชื่อน่ารักย่อยลงมาจรดข้างแก้ม เขา เอ่ยกับนางปนยิ้มน้อยๆ "อันที่จริงเจ้าหัวข้าเช่นนี้ก็ชวนให้ผู้อื่นชมขอบยั้ง"

เชิงเช่าซางพลิกสีหน้าทันใด ตีมือของเขาออกไปดั่งเพ็ยะ ดวงตากลมโตถลิ่งพลางเอ่ยด้วยโทสะ "ท่านหาว่าข้าโง่!" ในห้วงเวลาอันยาวนาน ที่นางถูกคนก่นด่าทั้งในที่ลับและที่แจ้ง วิธีด่าเยี่ยงนี้นับได้ว่าค่อนข้าง แปลกใหม่

"มิผู้เจ้ากลับบ้านไปลองถามบิดามารดา ดูว่าพวกท่านจะพูดเช่นไร" หลังปู่ยั้งยืนอยู่ใต้ต้นเหมยที่โปรยปรายกลีบดอกสีขาวต้นนี้ พร้อมกับ รอยยิ้มที่สดชื่นงามกระจ่างตราตรึง

"ถามก็ถามสิ!" เชิงเช่าซางตอบเสียดัง

ครั้นกลับถึงบ้าน เชิงเช่าซางวิ่งฉิวตรงไปยังห้องชั้นในของบิดามารดา แลเห็นท่านพ่อเชิงกำลังนอนหนุนตักหัวหน้าเสี่ยว ให้ภรรยาช่วยแคะหูอยู่...

แคะหูก็แคะหูไปสิ ยังเล่นหูเล่นตา ดูบลคำมือทำกันอีก แสลงตาเสียจริงๆ
 เจิงเช่าซางจำต้องถอยร่นมาถึงด้านหลังฉากบังลม ออกแรงกระแอมสองหน
 ค่อยย่างเท้าเข้าห้องไป

พอเล่าที่มาที่ไปโดยสังเขปจนจบ เจิงเช่าซางก็เอ่ยถาม "ท่านพ่อ
 ท่านแม่ พวกท่านว่า...รัชทายาทควรเป็นพยานให้ชิวฮูหยินหรือไม่เจ้าคะ"
 ท่านพ่อเจิงซบคิดแล้วย้อนถาม "จื่อเซ็งว่าอย่างไรเล่า"

เจิงเช่าซางเอ่ยอย่างไม่พอใจ "ท่านจะถามถึงเขาทำอันใดกัน!...
 เขาไม่เห็นพ่อเจ้าคะ"

"เช่นนั้นรัชทายาทก็ไม่ควรไปเป็นพยาน!" ท่านพ่อเจิงตอบอย่าง
 เรียบง่ายเฝงผาง

"ไหนท่านพ่อจึงเป็นเยี่ยงนี้เจ้าคะ! หลังจื่อเซ็งว่าอย่างไรก็ว่า
 อย่างนั้นหรือ ทั้งที่แม่แต่จะกินอาหารร่วมกับเขา ท่านก็ยังไม่ยินยอม
 เลยนะ!"

เจิงสี่อกล่าวอย่างมั่นใจในเหตุผล "พ่อยินยอมกินอาหารกับจื่อเซ็ง
 หรือไม่ กับพ่อเชื่อในฝีมือของเขาหรือไม่ มันเกี่ยวอะไรกันตรงที่ใด! พ่อ
 รุดกลับมากินอาหารกับเจ้าที่เป็นเจ้ากรรมนายเวรตัวน้อยนี้ทุกเย็น หรือว่า
 พ่อเชื่อถือเจ้านักหนา?!"

"ท่านพ่อถึงกับไม่เชื่อถือลูก?!" เจิงเช่าซางบอบช้ำยิ่งยวด "ท่านพ่อ
 ลองไปถามข้างนอกดู เด็กสาวที่เก่งกาจปราดเปรื่องเช่นลูกนี้ทั่วเมืองหลวง
 มีสักกี่คนกัน แม่แต่ในวังก็ยังเป็นที่ชื่นชมเลยนะเจ้าคะ..."

เจิงสี่อสิ้นศรัทธา "นั่นต้องดูว่าเทียบกับใคร เทียบกับหลังบู๊อิ๊ แน่นอน
 ว่าพ่อเชื่อถือเขา"

"ท่านพ่อ!"

"เอาล่ะ!" เขียวสุหยินตำหนิเสียงเบา "สองคนพ่อลูกนอกเรื่องไปถึงไหนต่อไหนแล้ว" นางซิงตาใส่สามี่เสริจ ค่อยเอ่ยกับบุตรสาวอย่างจริงจัง "ถึงอย่างไรพวกเราก็มีพื้นเพเป็นสามัญชน ความคิดซับซ้อนวกวนในตระกูลขุนนางใหญ่เหล่านั้นพวกเราไม่เข้าใจหรอก สถานการณ์ของรัชทายาทในตอนนี้อาจไม่รู้แจ้งเท่าจื่อเซ็ง พบเจอเรื่องราวใดเจ้าควรฟังจื่อเซ็งให้มากไว้จะดีกว่า เขาโตกว่าเจ้า ประสบการณ์ความรู้มีมาก เขาไม่เห็นพ้อง ย่อมจะมีเหตุผลของเขา"

เจิงสี่อสนับสนุน "แม่เจ้าพูดถูก ระวังไว้ยอมจะไม่ผิด"

เจิงเซ้าซางกัมหน้าตริกตรองก่อนเอ่ย "ท่านพ่อท่านแม่สั่งสอนถูกต้องเจ้าคะ ลูกจะจดจำไว้ เพียงแต่ตอนนี้ไม่ทันแล้ว ขณะที่พวกเราพูดคุยกันอยู่นี้ รัชทายาทไปถึงเบื้องพระพักตร์ฝ่าบาทแล้ว คิดในแง่ดีฝ่าบาททรงเห็นรัชทายาทเปิดเผยมีเมตตา ไม่น่ากลับจะรู้สึกลัวว่าพระโอรสที่ตรงจริงใจก็เป็นได้ ท่านพ่อท่านแม่ เช่นนี้ลูกขอตัวก่อน เช้าวันพรุ่งนี้ท่านแม่ไม่ต้องมาเรียกลูกนะเจ้าคะ สองเฮาตรัสว่าวันนี้ลูกเหน็ดเหนื่อยอยู่ที่จวนสกุลเหลียง อนุญาตให้วันพรุ่งนี้ลูกเข้าวังสายหน่อย ลูกจะขออนอนจนตะวันโด่งเจ้าคะ"

หลังมองส่งบุตรสาวคนเล็กจากไปแล้ว เจิงสี่อก็ยิ้มเอ่ยกับภรรยา "เจ้าว่าเหนียวเหนียวเติบโตใหญ่แล้วใช่หรือไม่ ใจกว้างกว่าเมื่อก่อนเยอะทีเดียว หากเปลี่ยนเป็นตอนที่พวกเราเพิ่งกลับมาเมืองหลวง นางไม่ปากร้ายว่ารัชทายาทจุ่นไม่เข้าเรื่องนะสิแปลก"

เขียวสุหยินฟังมองทิศทางที่บุตรสาวจากไป เนินนานกว่าจะตอบคำ "...ไม่ใช่นางเติบโตใหญ่แล้วหรอก เป็นเพราะสองเฮาทรงดีกับนางต่างหาก สองเฮาอ่อนโยนพระทัยดี ผ่อนปรนให้กับความคิดเองเออเองของนาง

ชื่นชมในความฉลาดคมคายของนาง นานวันเข้ากระโถิดุร้ายบนตัว
เหนียวเหนียวยอมสลายหายไป ผู้อื่นใจกว้างกับนาง นางยอมจะปฏิบัติ
กับคนรอบข้างอย่างใจกว้างเช่นกัน"

เชิงสี่รู้ความในใจของภรรยา จึงถอนใจกล่าว "อย่าคิดมากไปเลย
เหนียวเหนียวถูกอภัยด้วยกับของเฮาได้ ถือเป็นโชควาสนาของนาง"

หัวใจของเขี้ยวฮุหยินกระจ่างแจ้ดังคันฉ่อง ทว่าเรื่องบางเรื่อง...
ล่องผ่านไปแล้วก็คือล่องผ่านไปแล้ว

วันรุ่งขึ้นเชิงเข้าซางนอนจนตะวันสองบั้นทำยจริง ๆ เสียด้วย ครั้น
คือปลานออกจากผ้าห่มอันอบอุ่นมาอย่างพึงพอใจ นางก็ล้างหน้าหิวผม
แต่งตัวเรียบร้อย อาจู้อดตามไม่ได้ "ตั้งโมงยามนี้แล้ว เหตุใดคุณหนูไม่กิน
อาหารกลางวันทีจวนค่อยเข้าวังเล่าเจ้าคะ"

เชิงเข้าซางเดินมุ่งไปเบื้องนอกพลางยิ้มตอบ "ข้าช่วยทางบ้าน
ประหยัดเสบียงอย่างไรเล่า"

ใครจะรู้ว่าอาเหมยตัวน้อยที่อยู่อีกด้านกลับเปิดโปงเชิงเข้าซาง "พี่เฉี่ยวกั้ว
บอกข้าหมดแล้ว วันนี้ตำหนักฉางชีวมีเนื้ออกวางย่างเกลือ คุณหนูอยากกิน
มาช้านาน ยังกำชับพ่อครัวเก็บไว้ให้ด้วยหลาย ๆ ชิ้น ตกเย็นจะนำกลับมา
ให้ทุกคนได้ลิ้มลอง"

เชิงเข้าซางทำหน้าที่ทะเล้นใส่อาเหมย "เด็กจอมคาบข่าว กล้าเผย
ความลับข้ารี ระวังเนื้ออกวางจะไม่มีส่วนของเจ้า!"

เชิงเข้าซางออกไปท่ามกลางเสียงหัวเราะของสาวใช้ที่ตั้งกองลาน
เมื่ออยู่ในรถม้า นางยังไม่ลืมที่จะตำหนิเฉี่ยวกั้ว "ข้าอุตสำหรับึกว่าเจ้า
ซื่อสัตย์ปิดปากสนิท เจ้าบอกอาเหมย ไม่เท่ากับบอกอาจู้? บอกอาจู้

ไม่เท่ากับบอกท่านแม่ข้า? ท่านแม่รู้แล้ว ท่านพ่อมีหรือจะไม่รีบมาหัวเราะเยาะว่าข้าตะกळे!"

เฉียวกั๋วตอบด้วยความละอาย "ล้วนเป็นเพราะบ่าวไม่ดีเอง คำเมื่อวาน บ่าวบอกพ่อครัวเรือนหน้าว่าวันนี้คุณหนูจะนำเนื้อกวางที่สดใหม่กลับมาบ้าน ตอนที่ถามเขาว่าปปรุงเป็นหรือไม่ ก็ถูกอาเหมยไต้ยีนเข้าเจ้าคะ"

เหลียนฝางเอ่ยกลับหัวเราะ "ความจริงก็ไม่ต่างกันนั่นละ พ่อครัวรู้แล้ว ชิงซงสูหยินก็ต้องรู้ เช่นนั้นนายหญิงย่อมจะรู้ได้อยู่ดี" ความหมายคือไม่ว่าอย่างไรเชิงเซาซางก็นี่ไม่พ้นหรอก

ขณะที่นายบ่าวสามคนกำลังสนทนา รถม้าแล่นตัดผ่านตลาดเชิงเซาซางรู้สึกว่่าวันนี้ช่างนอกอีกที่ก่กผิดธรรมดา ไม่รู้กำลังอะอะมะเทิ่งอันใดกัน ในใจนางรู้สึกไม่สู้ดี จึงสั่งบ่าวชายไปสืบดู ปราบกว่าสถานการณที่ถามได้มาถึงกับทำให้นางตระหนกจนหน้าถอดสี

"...ชาวบ้านกำลังถกกันเอง...ว่าองครักษ์ทายาทเป็นผู้สังหารคุณชายในบ้านผู้ว่าการเสียงซอรับ!"

เชิงเซาซางแตกตื่นยิ่งยวด ไม่กล้าซักซ้ำอีก รีบให้รถม้าแล่นสู่วังหลวงในทันที ครั้นลงรถม้าที่ประตูซ่งซีและวิ่งเร็วรีตลอดทางจนถึงตำหนักฉางซิวแล้ว นางค่อยพบว่าตั้งแต่ชั้นที่ระดับกลางที่เฝ้าอยู่หน้าประตูตำหนักไปจนถึงนางกำนัลที่กวาดถูอยู่รายทางล้วนมีสีหน้าประหวั่นระแวงระวังกลัวแต่ว่าจะสะกิดให้เคราะห์ภัยลามมาถึงตัว

ใจเฝ้าตรงมาต้อนรับ บอกนางเสียงเบาว่ารัชทายาทอยู่ด้านใน ถูกฮ่องเต้ต่อว่าต่อขานอยู่ ตนไม่รู้แน่ชัดว่าเกิดเรื่องใดขึ้น เชิงเซาซางผงกศีรษะรับ ย่างเท้าเข้าตำหนักไปอย่างระมัดระวัง เดินมุ่งสู่ด้านในไปตามทางระเบียงตำหนัก กระทั่งพบเห็นเงินอันจ้อเฝ้าอยู่หน้าประตู

โถงชั้นใน จึงประสานมือทำท่าขออภัยมิให้เขาทูลแจ้ง เงินอันจืดก็ยืมขึ้น พยักหน้า

เสียงฮ้องเต็งกันด่าด้วยโทสะถ่ายทอดออกจากโถงชั้นในมาเป็น ระลอก เฉิงเซ่าซางได้ยินราวๆว่า "เลอะเลือนไร้หัวคิด" "ทำตามอำเภอใจ" "โง่งเง่าถึงขีดสุด" เป็นต้น ตลอดมานางเคราพรชทายาทยิงนัก รู้สึกว่า อีกฝ่ายมีอุปนิสัยอันชื้อตรงไม่ปรุแงแต่จืดใจดีงามสงสารผู้ตกทุกข์ได้ยาก พบเห็นความอยู่ติธรรมหาญกล้าเข้าช่วย... กระนั้นนางกลับถอยออกมา เจียบๆ

"เจ้าจะไม่เข้าไปพุดจนน่าฟังแทนรัชทายาทสักสองประโยคหรือ" สุ่มเสียงหนึ่งดังมาจากด้านหลังโดยไม่ให้ตั้งตัว เฉิงเซ่าซางหวิดจะกรี๊ดร้อง ออกมา

นางหันหลังขวับ ออกแรงตีหลังปู่ก่อนลดเสียงเอ่ย "ข้าเสียสติ หรือไร ปกติไม่มีเหตุฝ่าบาทยังทรงเทศนาข้า ขึ้นเข้าไปตอนนี้ ข้าได้ไปแล้ว ไปลับนะสิ!"

เห็นเด็กสาวตีนกล้วจนดวงหน้าเล็กแคบเกร็ง หลังปู่ก็พานาง ออกไปจนถึงโถงปีกเพื่อให้นางกินอาหารกลางวัน เขาวางนื้ออกวางที่ อวบอิมที่สุดซามันนั่งตรงหน้านาง มองนางด้วยแวตารักใคร่ใจดีดูจ ให้กำลังใจลูกแมวเสียดึมนมวัว ครั้นฉิงเซ่าซางถามว่าที่แท้เกิดเรื่องราวใด หลังปู่ก็บัญชาให้นางกินไปฟังไป จากนั้นค่อยเล่าความโดยละเอียด...

บายเมื่อวานรัชทายาทไปสารภาพกับฮ้องเต้เรื่องที่ตนลอบพบปะ กับซวีหลังจวิน มุ่งหวังจะใช้เรื่องนี้ล้างมลทินแทนนาง ผลคือถูกฮ้องเต้ ด่ากราดแสบหน้าไปหนึ่งยก แล้วสั่งห้ามรัชทายาทเคลื่อนไหวโดยพลการ พระองค์ที่เป็นบิดาจะคิดอ่านให้เอง ใครจะรู้รัชทายาทกังวลว่าเรื่องราว

ยิ่งลากยาว ความทุกข์ยากที่ชีวิตหลังจวินได้รับก็จะยิ่งมาก เกิดนางปลงไม่ตก คิดสั้นขึ้นมาจะทำเยี่ยงไร ดังนั้นเขาจึงไปบอกความจริงกับจี้จุ่นถึงกรรมอาญาเอง ว่ากันว่าตอนนั้นผู้เฒ่าจี้ไกรธจนโบหน้าสลบสีจูดขาด ถลิ่งตาใส่รัชทายาทซึ่งหน้าหลายหนอย่างไม่เกรงอกเกรงใจ ก่อนไปแจ้งสกุลเหลืองด้วยตนเองภายใต้การร้องขอซ้ำแล้วซ้ำเล่าของรัชทายาท

เหลืองเอ๋าย่อมเต็มดวง แผลด่าเสียงกร้าวว่าชีวิตหลังจวินไม่รักษาจรรยาสตรี เคียดแค้นจนแทบจะถลกหนังลูกสะไภ้ออกมา แต่ผู้ว่าการเหลืองไม่สนใจไยดีอารมณ์ของเหลืองเอ๋อ ตรงไปประกาศต่อผู้อาวุโสคนสำคัญในตระกูลหลายท่าน...ใจความคือไม่ว่าชาติกรเป็นใคร แต่สรุปว่าไม่ใช่ชีวิตหลังจวิน อีกทั้งเรื่องนี้สมควรจะยุติแต่เพียงเท่านี้ ไม่เหมาะจะสืบสาวต่อไปอีก มาถึงตรงนี้ทุกคนต่างพรวลมหายใจอย่างโล่งอก เพราะหากชีวิตหลังจวินทนถูกทำทารุณไม่ไหวจนฆ่าสามี และทำยที่สุดขีดใช้ด้วยชีวิตจริง ๆ เช่นนั้นเหลืองกับชีวิตสองสกุลจะต้องเป็นอริกันอีกคราแน่อย่าว่าแต่ทุกคนเชื่อมั่นในความประมุติที่ผ่านมาของชีวิตหลังจวิน ไม่เชื่อว่ารัชทายาทกับนางมีสัมพันธ์ส่วนตัว แต่ต่อให้มีแล้วอย่างไรเล่า ในครอบครัวใหญ่ตระกูลสูงศักดิ์มีเรื่องทีพุดให้ชัดเจนไม่ได้ออกถมเถไป

เมื่อมาถึงขั้นนี้ ศพของเหลืองซึ่งกับบรรจุโลงได้เสียที สมควรทำความสะอาดเพื่อเตรียมส่งศพในอีกไม่กี่วันข้างหน้า เนื่องจากแผลที่คร่าชีวิตเหลืองซึ่งเด่นชัดเหลือเกิน ทำให้จี้จุ่นที่รอบคอบมาร้อยครั้งพลาดพลังไปหนึ่งครา ที่ผ่านมาถึงกับไม่ได้ตรวจสอบศพ ถัดจากนั้นเรื่องราวจึงได้ย่ำแย่

"ในปากของเหลืองซึ่งอมเครื่องประดับหยกรูปจักจั่นอยู่ชิ้นหนึ่งบนนั้นสลักอักษรสองตัวว่า 'จี้จุ่น' " หลังปู้เอ๋อเยยเยียบๆ

เจิงเซ้าซางรู้ว่านี่เป็นชื่อรองของรัชทายาท "เข้าใจผิดใช่หรือไม่ อาจมีคนปลอมแปลงก็ได้ สลักอักษรไม่ยากสักหน่อย"

"ตอนนั้นได้เท่าจี้อยู่ในจวนสกุลเหลียง กำลังกินอาหารเย็นกับ ได้ทำให้ผู้ว่าการ เขาเป็นผู้ที่ได้เข้าเฝ้าฝ่าบาทในวังบ่อยครั้ง ย่อมจำแนก ออกว่านั่นคือหยกที่รัชทายาทห้อยประดับเป็นประจำ" หลังปู้ฮู้อีตบสบายๆ

"ความจริงไม่กี่วันก่อนได้เท่าจี้อยู่เห็นช่างเฮอร์ชทายาทห้อยจกั๊กั้นหยก ขึ้นนี้อ้อยเลย อีกอย่าง...คล้ายมวยผมของเหลียงซึ่งออกแล้ว ในเรือนผม ก็มีดอกกุ้ยที่เล็กจ้อยแทรกปนอยู่จำนวนหนึ่ง...กินต่อ อย่าหยุดสิ...มิผิด ดอกกุ้ยนั้นก็คือดอกกุ้ยสีม่วง" หลังปู้ฮู้อีกกล่าวต่อจนจบ

นั่นก็คือผลผลิตเฉพาะในคฤหาสน์ดอกกุ้ยม่วงของรัชทายาทแห่งนั้น... ดอกกุ้ยสีม่วงที่มีเพียงหนึ่งเดียวทั่วทั้งเมืองหลวง!

"ยังมีอีกหรือไม่" เจิงเซ้าซางถามอย่างไม่มีอะไรจะเสียแล้ว

"ย่อมมีอีก" หลังปู้ฮู้อีตอบเรียบๆ "ได้เท่าจี้อแม่อู่วัย สมองกลับไม่เชื่องช้า เขาเห็นเหตุการณ์เช่นนี้ก็ไปตรวจดูหีบที่ใช้ส่งตำราโบราณใบนั้นทันที"

"หีบใบนั้นมีอะไรหรือ" เจิงเซ้าซางเอ่ยด้วยความฉงน "ซ้ำจำได้ว่ามัน วางเปล่านี่นา อ๊ะ ไม่ถูกสิ ช่างในยังมีหนังสือไม้ไผ่อยู่สองสามม้วน ด้านข้าง ก็มีกระจัดกระจายอยู่อีกหลายม้วน"

"ได้เท่าจี้อช่วยหนังสือไม้ไผ่ที่เหลืออยู่ในหีบออกมาทั้งหมด เลิกผ้า ชุบน้ำมันที่รองกันหีบอยู่ออก ค้นพบว่าผืนหีบไม่เพียงมีคราบเลือด ยังมีดอกกุ้ยสีม่วงหลายดอก"

"เบาแสช่างเป็นระเบียบเรียบร้อยนัก" เจิงเซ้าซางยิ้มเยาะพลาง ฟาดตะเกียบลง นางแทบฉุดคิดได้ทันทีถึงสิ่งที่คนจวนสกุลเหลียงคาดเดา ในใจเมื่อคืน...ซวีหลังจวินหมายลักลอบพบปะรัชทายาท ทว่าถูกเหลียงซัง

จับได้ แล้วสะกดรอยนางไปตลอดทางจนถึงคฤหาสน์ดอกกุ้มม่วง ครั้นเปิดโปงเรื่องของภรรยาภิรัชทายาท เหลียงซ่งที่เข้าวิวาทด้วยโทสะก็ถูกฆ่าตาย ถัดจากนั้นรัชทายาทหมายอำพรางเรื่องนี้จึงให้ใช้หีบตำราลำเลียงศพของเหลียงซ่งกลับมายังเรือนตำรา ชวีหลังจวินค่อยแสร้งทำเป็นพบศพ สุดท้ายรัชทายาทออกหน้าเป็นพยานเพื่อให้ชวีหลังจวินพ้นผิด

"แล้วเรื่องบานปลายใหญ่โตเพียงนี้ได้อย่างไร ผู้คนวิจารณ์กันแทบจะทุกตรอกถนนแล้ว!" เจิงเซ่าซางเอ่ยอย่างหัวเสีย "คนสกุลเหลียงไม่รู้จักรับเป็นตายเยี่ยงนี้เชียวหรือ อย่าว่าแต่เรื่องราวยังไม่ชัดแจ้ง ต่อให้รัชทายาทผิดจริง ๆ พวกเขาก็เปิดเผยเรื่องนี้ออกมาไม่ได้!"

"แน่นอนว่าคนฉลาดจะไม่ทำเรื่องเยี่ยงนี้ ทว่า...สกุลเหลียงยังมีตัวโง่งมอยู่ผู้หนึ่งไม่ใช่หรือไร" หลังบู่ठीตากถาง "หญิงชราสกุลเหลียงผู้นั้นเจ็บแค้นอยู่ในใจ เชื่อกันว่าผู้ว่าการเหลียงกับได้ทำจี้ลั่นเจตนาจะปกป้องรัชทายาทกับชวีหลังจวิน เมื่อคืนนางจึงแสร้งเป็นลม วันนี้นำนางก็ให้คนสนิทลอบออกจากจวนสกุลเหลียง ฟังองค์ต่อผู้ว่าการเมืองหลวงอย่างเอิกเกริก"

เจิงเซ่าซางโกรธจนแน่นหน้าอก มองไปทางหลังบู่ठी "เรื่องบานปลายถึงขั้นนี้แล้ว ไฉนท่านยังทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น"

หลังบู่ठीยิ้มเย็น "รู้เสียที่ว่าฝ่ายตรงข้ามหมายออกกระบวนท่าใด นี่ไม่ใช่เรื่องดีหรือหากหรือ หากไม่ก็ต้องคอยพะวงอยู่ตลอด ไม่รู้ที่ใด ไม่รู้เมื่อไร ไม่รู้ใครจะเล่นงานฝ่ายเรา"

ร่างอันสูงเพรียวของเขายืนขึ้นอย่างสง่างาม อย่างก้าวเนิบช้าอยู่ภายในห้อง "เบาแสสายนี้ดูคล้ายร้อยเรียงเป็นระเบียบ แต่ให้ว่า

ไร้ช่องโหว่ให้โจมตี จะจักจั่นหยกก็ดี ดอกกุยม่วงก็ดี ล้วนใช้ปรักปรำได้ ทั้งสิ้น แต่โรมารัชทายาทเป็นคนสบายๆ ไม่ยึดติดเรื่องหมุมหมิม เมื่อแรก กระทั่งตราประทับของตำหนักบุรพายังเคยทำหายไป นับประสาอะไร กับเครื่องประดับเล็กน้อยเท่านี้

ทว่ารัชทายาทผู้จิตใจดีซื่อตรงของพวกเราอดสงสัยยอมรับเสียเองว่า เคยพบปะกับชวีหลิงจวินที่คฤหาสน์ดอกกุยม่วง เรื่องนี้จึงยุ่งเหยิงอยู่บ้าง กระนั้นต่อให้เสียงซังกูไปเปิดโปงรัชทายาทกับชวีหลิงจวินจริง การสะสางศพคนหนึ่งก็วายตายยิ่ง ฮี ไยต้องเปลืองแรงทำยุ่งยาก เรียกว่า ยิ่งปกปิดยิ่งเผยแพร่ชัดๆ!

เรื่องนี้แม้มีช่องโหว่อีกมาก แต่ตราบิตที่ความจริงยังไม่กระจ่าง หากฝ่าบาททรงฝันปิดคดี ชั่วชีวิตรัชทายาทก็ยากจะหนีพ้นคำนิทากับการมองด้วยหางตา ข้าว่าคนในมูมมีตผู้นั่นดูเหมือนไม่มีเจตนาจะตอกตรึงข้อหาฆ่าคนซึ่งภรรยาในไ้วบนศีระของรัชทายาทหรอก เพียงคิดจับปลาตอนน้ำขุ่น ทำลายเกียรติภูมิของรัชทายาทเพื่อหวังผลในอนาคต"

มาจนถึงตอนนี้ คดีฆ่าสามีซึ่งเดิมทีดูคล้ายธรรมดาทั่วไปจึงค่อยฉีกเปิดผ้าคลุมที่มันปิดซ่อนอย่างระมัดระวังออกซ้าๆ เผยโฉมหน้าแท้จริง อันมากเล่ห์ช้วนพริ้งต่อหน้าเจิงเซ่าซาง กลไกทุกห่วงโซ่ร้อยรัด ทุกจุดที่หักเหลี่ยมสอดรับกับจุดอ่อนของจิตใจคน เมื่อคิดว่าตั้งแต่ต้นจนจบ มีคนลอบจับตาตำหนักฉางชิวดูจี่เยียวอิงที่มีโลหิตหยาดหยดแผ่ไอยะเยือกช้วนสะพริ้ง ชั่ววูบหนึ่งเจิงเซ่าซางก็ถึงกับลั่นสะท้านทั้งที่ไร้ลมหนาว

หลังบู๊หรือคอยจนทางฮ่องเต้ดำทอไปพอสมควรแล้ว ค่อยเดินกลับไปโถงชั้นในไปสะสาง 'สนามรบ' และแหวะรับ 'เซलयศีก' ผู้หนึ่ง

ฮองเฮาล้มป่วยอีกครั้งแล้ว ไม่รู้เป็นเพราะโกรธเคืองหรือเสียใจ นาง

ไม่ได้เอ่ยถึงกับเจิงเซ่าซางแม้ประโยคเดียว ยังคงคลี่ยิ้มน้อยๆ บอกให้เด็กสาวนำเนื้อกวางกลับบ้านไปเร็วหน่อย หากพ่อครัวสกุลเจิงปรุงเนื้อกวางไม่เป็น ก็ให้เรียกพ่อครัวตำหนักฉางชีวไปจนสกุลเจิงสักทีเถียว

เจิงเซ่าซางออกจากห้องบรรทมมาอย่างเงี้ยวบังัน แลเห็นรัชทายาทกำลังนั่งเหม่ออยู่ใต้ทางระเบียงนอกห้อง ดวงหน้าของเขาได้แสงตะวันรอนคล้ายชราภาพลงห้าหกปีในชั่ววันเดียว ดูไรที่พึ่งเป็นอย่างยิ่ง เขาสัมผัสได้ว่าด้านหลังมีคนมา จึงเอ่ยถามเสียงเบา "เสด็จแม่ทรงสบายดีหรือไม่"

"ฮองเฮาเสวยพระโอสถและเข้าบรรทมแล้วพะคะ"

"ข้างนอกมีคนพูดว่าข้าประพัตต์ตำทราวมรั้คุณธรรม ความจริงวาจานี้ไม่ผิดเลย ดีที่สุดควรเพิ่มอีกประโยคด้วยว่าข้ามีตาหามีแววไม่ เมื่อแรกข้ามองชายาของตนผิดไป จึงทำร้ายให้หลังจวินต้องออกเรือนไปกับคนชั่วช้า บัดนี้ข้าอยากช่วยหลังจวินสักครั้ง กลับผลึกให้นางตกที่นั่งลำบากยิ่งกว่าเดิมหึๆ ข้านี้ช่างเป็นว่าที่ประมุขแผ่นดิน...ที่หาดีไม่ได้เลยจริงๆ" รัชทายาทเยาะหยันตนเอง

"รัชทายาทพะคะ ทรงรู้สึกว่าชวีฮูหยินไม่ได้ฆ่าเหยียงซังจริงๆ หรือ" เจิงเซ่าซางไม่ปลอบโยนอีกฝ่าย ตรงข้ามยังตั้งคำถามอันแหลมคม "เมื่อแรกทรงมองพระชายาผิดไป บัดนี้จะมองชวีฮูหยินผิดไปเช่นกันหรือไม่ ความจริงระหว่างนางอาจวางแผนสังหารสามีตนเอง แล้วซ่อนศพไว้ในหีบตำรา รอจนพบปะกับพระองค์เสร็จค่อยล่าเหยียงศพกลับเรือนตำราของสกุลเหยียง"

รัชทายาทตะลึงไปภูบหนึ่งก่อนยิ้มกล่าว "แล้วสาเหตุที่นางทำเช่นนั้นเล่า ดึงข้าเข้ามาพัวพันกับเรื่องนี้มีผลดีอันใดต่อนาง มีผลดีอันใดต่อเหยียงกับชวีสองสกุล"

"ทูลรัชทายาท หม่อมฉันไม่เข้าใจเรื่องการปกครอง เหลียงกับชวี สองสกุลจะไม่มีความคิดให้ร้ายพระองค์แน่หรือเพคะ" เฉิงเซ่าซางถามต่อ รัชทายาทหลุดหัวเราะ "ข้าแม่โง่เขลาดวงตามีตบอด แต่ก็มีได้ไม่ รู้ความจนถึงขั้นนี้ ตระกูลขุนนางเก่าแก่อย่างเหลียงกับชวีสองสกุล ต่อให้อยากให้ร้ายข้าเพียงใดก็จะไม่ลงสนามด้วยตนเองเด็ดขาด"

เฉิงเซ่าซางพึมพำ "หม่อมฉันก็คิดเช่นเดียวกัน ตอนนี้สกุลเหลียง ชูลมุนดูจโงกเดือดหนึ่งหม้อ ชื่อเสียงยอเยียบ มีหรือจะสละตัวลิ้ม ความเป็นตายมาให้ร้ายผู้อื่น ข้าไม่แน่ว่าจะโจมตีจุดตายของผู้อื่นได้ ในคราวเดียว นี่ไม่เท่ากับทำร้ายศัตรูแปดร้อยบอนทำลายตนเองหนึ่งพันหรือ อย่างวงศ์ตระกูลของหม่อมฉันที่เพิ่งจะก่อร่างสร้างตัวขึ้นมาเยี่สิบสามสิบปี ท่านพอยังหักใจเอาชื่อเสียงวงศ์ตระกูลมาเสียงไม่ได้ นับประสาอะไรกับ สกุลเหลียงสกุลชวีเล่า"

"เซ่าซางคิดจะพูดอันใดกันแน่" รัชทายาทถามด้วยความฉงน

เฉิงเซ่าซางดึงสติคืนมายิ้มตอบ "ก่อนหน้านี้ได้ทำหลังเคยบอก หม่อมฉัน ชวีฮูหยินเป็นผู้มีสติปัญญาเสมอมา หากอยากสังหารเหลียงซึ่งจริงๆ ย่อมมีวิธีอยู่ถมเถ นางจะไม่ทำให้ตนเองตกอยู่ในภาวะอัปจนเยี่ยงนี้ เด็ดขาด ประกอบกับถ้อยคำเมื่อครู่ของรัชทายาท หม่อมฉันคิดว่า... เหลียงซึ่งต้องมีชวีฮูหยินเป็นผู้สังหารเพคะ"

"ข้อนี้แน่นอน"

"และเหลียงซึ่งผู้นั้นก็คงจะไม่คิดสั้นเองด้วย?"

รัชทายาทหลุดหัวเราะอีกครา "นี่จะเป็นไปได้อย่างไรกันเล่า"

"เช่นนั้นก็ดีเพคะ"

เฉิงเซ่าซางนั่งลงข้างกายรัชทายาท สองตานางหมจดคบบริสุทธิ์

ดูเด็กน้อยขณะเอยด้วยสีหน้าอันจริงจัง "องค์รัชทายาท เมื่อสิบปีก่อน พระองค์อาจทำผิดไป ทว่าสิบปีให้หลังมิได้ทำผิด เมื่อรู้ว่าชวีสูหยินถูก ทำทารุณ หากพระองค์มีดวงชะตาดีก็เลยจงไม่ได้ดีไถ่ถาม นั่นต่างหากจะ ทำให้ผู้คนผิดหวังปวดใจ แต่โรมามีก็แต่คนเป็นใจได้พันปี หากมีใคร ป้องกันใจได้พันปีไม่* มีคนลอบเล่นงานพระองค์อยู่ หากทรงกลัวนั้น กลัวนี้เสียจนนั้นไม่กล้านี้ก็ไม่กล้า เช่นนั้นมีชีวิตอยู่จะน่าเบื่อถึงเพียงใด

ทว่า...มีเรื่องหนึ่งเป็นเครื่องเตือนใจแล้ว ต่อไปทรงต้องหารือกับ ได้เท่าหลังก่อนค่อยกระทำการดีหรือไม่ เหลียงซึ่งเป็นเศษสวะ ตัวบดขบ สารเลว เรื่องที่เขาข่มเหงชวีสูหยิน พระองค์ไม่สะดวกจะออกหน้าเองก็ ให้อ้วนได้เท่าหลังได้นี้เพคะ ได้เท่าหลังมีวิธีหนึ่งร้อยแปดสิบแบบ เป็นอย่างน้อยที่จะจัดการอีกฝ่าย ทรงว่าใช่หรือไม่เล่า"

รัชทายาทได้รับแรงกระตุ้นจากน้ำเสียงอันแรงกล้าของแม่ฉางน้อย พาให้เผยรอยยิ้มออกมาโดยไม่รู้ตัว "ข้าจำไว้แล้ว ต่อไปจะหารือกับจื่อเซิ่ง แน่นนอน เพียงแต่...ข้าช่างพูดเหมือนตอนนี่เรื่องราวยุติลงแล้วอย่างนั้นละ"

ฉางเซิ่งยืนขึ้นยืดไหล่ผึ่งผาย ตอบอย่างหนักแน่น "วางพระทัยได้ เพคะ ในเมื่อชวีสูหยินเป็นผู้บริสุทธิ์ ฆาตกรตัวจริงก็ต้องเป็นผู้อื่น ได้ผืนฟ้า ไม่มีป่าใดที่ไร้แสงแดดตลอด บนผืนดินไม่มีแม่น้ำใดที่ไร้หยดน้ำรั่วไหล ไม่ใช่การค้นหาท่ามกลางทะเลมนุษย์อันไพศาล ไร้ร่องรอยให้สืบเสาะ เสียหน่อย แค่จวนสกุลเหลียงแห่งเดียว พลิกค้นมันทุกซอกทุกมุม ย่อมจะ พบพิรุณจนได้!

รัชทายาทกับชวีสูหยินล้วนเป็นคนดี ไม่มีเหตุผลที่คนดีจะต้อง กล้ากลืนผืนดิน ส่วนคนถ่อยกลับกระหึ่มได้ใจ อย่าได้ทรงกังวลว่าบัดนี้

* 'มีก็แต่คนเป็นใจได้พันปี หากมีใครป้องกันใจได้พันปีไม่' หมายถึงกำลังของมนุษย์ย่อมมีขีดจำกัด การป้องกันตัวในเวลายาวนาน ไม่ว่าใครก็ต้องพลาดพลั้งเข้าสักวัน

เกียรติภูมิตกต่ำ ขอเพียงฆาตกรตัวจริงถูกจับกุม เรื่องราวกระจ่างแจ้งแล้ว
ความบริสุทธิ์ย่อมจะกลับคืนแก่พระองค์เอง"

รัชทายาทคิด...นางเปี่ยมด้วยพลังชีวิต ต่างจากสิ่งมีชีวิตอันอ่อนแอ
ซีดเซียวที่เติบโตมาในวังอันลึกล้ำนี้โดยสิ้นเชิง นางเอกแถววัลย์ป่าอัน
แกร่งเหนียว ต่อให้ไม่มีกิ่งไม้ให้เลื้อยพัน ก็สามารถกระหวัดเป็นเกลียว
หยัดเยียนขึ้น แตกกิ่งก้านชูรับแสงตะวันได้ด้วยตนเอง

เขายินดีแทนหลังนู้้อจากใจจริง

108

วันนี้เจิงเซ่าซางไม่กลับบ้านแล้ว นางส่งเฉียวกั๋วกลับไปแจ้งที่
จวนสกุลเจิงว่านางจะค้างแรมในตำหนักฉางชิว ให้คนท่างบ้านไม่ต้อง
เป็นห่วง อย่างไรก็ตามก็มีเครื่องนอนเบาะผ้าห่มครบครัน ยังมีใจเอาคนข้างกาย
เป็นเพื่อนอีกทั้งคน ตกค้ำแสงเทียนส่องโต๊ะหนังสือ นางเขียนข้อสงสัย
ที่ละข้อลงบนแผ่นไม้อันเกลี้ยงเกลาแผ่นหนึ่ง เช้าวันรุ่งขึ้นเพิ่งกินอาหารเช้า
เสร็จ ชั้นที่คนสนิทของรัชทายาทก็มาหานาง เชิญนางไปตำหนักบูรพา
สักเที่ยว

เมื่อเดินไปถึงตำหนักบูรพา รัชทายาทกำลังสนทนาเสียงเบาอยู่
ในลานกับหญิงปู้ฉี เหลียงชิวฉีทางหนึ่งสั่งให้นางกำนัลพาเจิงเซ่าซาง
ไปยังโถงปีก อีกทางหนึ่งเบาเสียงเอยกับเจิงเซ่าซาง "นายน้อยบอกว่า
พ่อบ้านคฤหาสน์ดอกกุ้ยม่วงมาถึงแล้ว คิดว่านายหญิงน้อยคงอยากพบ
สักหน่อย ต้องการสืบถามอันใดก็ถามได้อย่างเต็มที่ ประเดี๋ยวนายน้อย

จะพาท่านออกจากวังไปสืบคดีขอรับ"

เชิงเช้าซางผงกศีรษะรับ ครั้นติดตามนางกำนัลเดินเข้าสู่โถงปีกก็เห็นชายารัชทายาทกำลังโอดครวญกับเจ้าหน้าที่สวมชุดแพรวัยสามสิบกว่าปีผู้หนึ่ง

"...ซวีหลังจวินหญิงแพศยาที่สมควรตายนั้น ตนเองรนาเรื่องตายก็ยั้งจะทำให้รัชทายาทพลอยเดือดร้อน ตอนนั้ข้างนอกโຈะกันซั้งแซ่ซ้าไม่มีหน้าจะออกไปพบผู้คนแล้ว! เกื้อเน้อนางเป็นพันหมื่นซั้งก็ยั้งไม่พอจะระบายแค้นในใจซ้าเลยจริงๆ!"

เชิงเช้าซางไม่อาจทนฟังต่อ หนึ่งเท้าก้าวขยับเข้าไป แล้วเอ่ยเสียงดังทันที "สองวันไม่พบกัน พระชายาทรงสบายดีหรือ?"

ตอนนี้ชายารัชทายาทหวาดกลัวเชิงเช้าซางอยู่บ้าง พอได้ยินเสียงนางจึงหดร่างอย่างห้ามไม่อยู่ ผิดกับบุรุษชุดแพรผู้นั้นที่โผงผางตะเบ็งเสียง "เจ้าเป็นเด็กไร้มารยาทจากที่ใด พบชายารัชทายาทแล้วไม่โขกศีรษะถวายคำนับ?!"

เชิงเช้าซางคารวะชายารัชทายาทอย่างลวกๆ ก่อนมองพิจารณาบุรุษผู้นั้ซั้งลงรอบหนึ่ง "ท่านก็คือซุนซั้ง ญาติผู้พี่ของพระชายา และเป็นพ่อบ้านของคฤหาสน์ดอกกั้วม่วง?"

ซุนซั้งมองเชิงเช้าซางด้วยแววตาอันซุ่นซั่มพลงตอบอย่างลำพอง "ถูกต้อง! แม่นางน้อยหน้าตาไม่เลวเลยนั้..."

"พี่ชาย!" ชายารัชทายาทปรามอย่างเคร่งเครียด "ห้ามเสียมารยาท!" ญาติผู้พี่ของตนยั้งไม่เคยลั้มรสขมจากเชิงเช้าซางผู้นั้

"เสียมารยาทอะไรกัน ก็เพราะปกติพระชายาใจดีเกินไป ผู้อื่นจึงรังแกได้ ทำให้พวกเราสกุลซุนต้องเก็บกั้้นอยู่เยี่ยงนั้! เป็นสกุลเดิมของ

ชาวยารักษาพยาบาลผู้สูงส่งแท้ๆ จนบัดนี้ นอกจากบรรดาศักดิ์ลือลือยๆ สองตำแหน่ง ก็ความหาอะไรไม่ได้สักอย่าง น่าอัปยศขายหน้าสิ้นดี!" ซุนเซียงเอ่ยอย่าง ฉุนเฉียว

เจิงเซ้าซางหัวเราะเยาะเบาๆ หนึ่งที่ "เคราะห์ดีไม่ได้แต่งตั้งตำแหน่ง ขุนนางอันใดให้คนสกุลซุนของท่าน คฤหาสน์แค่หลังเดียวยังดูแลให้ตี ไม่ได้ ขึ้นแต่งตั้งตำแหน่งขุนนางให้จริงๆ ไม่ก่อหายนะใหญ่โต เป็นภัยต่อ ชาวบ้านในพื้นที่ เดือดร้อนถึงชื่อเสียงขององค์รัชทายาทหรือไร!"

"เด็กตำซ้ำพูดว่าอะไรนะ!" ซุนเซียงหน้าเปลี่ยนสีอย่างรุนแรง

"ซ้ำพูดว่าเคราะห์มาถึงศีรษะท่านแล้ว ยังไม่รู้จักรักความเป็น ความตายอีก!"

ชาวยารักษาพยาบาลทริบเอ่ย "คฤหาสน์ดอกกุ้ยม่วงแม่ญาติผู้พี่ข้าเป็นผู้ดูแล ทว่าในจรดนอกมีป่าวมากปานั้น พี่ข้ารอบคอบร้อยครั้งจะ พลาดหลังสักคราก็มีกันได้ทุกวันดอกกุ้ยม่วงหลายต้นนั้นมีดอกหล่นกระจาย บนพื้นเยอะแยะ ไม่แน่ว่าป่าวระดับกลางคนใดอาจขโมยเก็บไปกำหนึ่ง นี้สุดจะป้องกันได้"

เจิงเซ้าซางเอ่ยกลับหัวเราะหยัน "ในคฤหาสน์นี้เชื่อว่ามิดอกกุ้ยม่วง อยู่ทุกแห่งสักหน่อย! ใจเอาเคยเล่าว่าเดิมที่นั่นชื่อคฤหาสน์จื่อกุย* ต่อมา ริมทะเลสาบฝั่งตะวันออกมีต้นดอกกุ้ยม่วงซึ่งหาได้ยากยิ่งยวดเติบโต ขึ้นมาเจ็ดแปดต้นจึงได้เปลี่ยนชื่อใหม่ ว่ากันถึงที่สุดแล้ว ความจริง ทั่วคฤหาสน์มีเพียงบริเวณเดียวที่มีดอกกุ้ยม่วง อีกทั้งทุกวันมีผู้ได้รับ มอบหมายไปดูแลโดยเฉพาะ เอาเถิด ต่อให้ได้ทำซุนรอบคอบร้อยครั้ง

* จื่อกุย คือชื่ออำเภอหนึ่งในมณฑลหูเป่ย์ เป็นบ้านเกิดของซวีหยวน (กวีรัชชาติผู้เป็นที่มาของเทศกาล ไหว้ขนมจ่า) และหวังเจาจวิน (หนึ่งในสี่ยอดหญิงงามของจีนโบราณ) โดยอำเภอ 'จื่อกุย 秣归' นี้ออกเสียง ใกล้เคียงกับคำว่า 'จื่อกุย 紫桂' ที่แปลว่าดอกกุ้ยม่วง

ก็มีพลาดพลังไปหนึ่งครา บัดนี้เรื่องเกิดขึ้นแล้ว ขอเรียนถามได้เท่าซุน ท่านสืบพบหรือยังว่าผู้ใดขโมยดอกกุยม่วงไป"

ซุนเชิงหน้าถมิ่งทิ้งขบกรามกรอด "เวลาจุกละหุก ยังสืบไม่พบ"

"เช่นนั้นพักนี้ในคฤหาสน์มีบ่าวคนใดพลันรำรวยขึ้นมาหรือไม่"

"บ่าวในคฤหาสน์มีตั้งมากมาย ยังไม่ทันได้สอบสวนทีละคน"

"คฤหาสน์ดอกกุยม่วงจัดเป็นเรือนสวนของราชวงศ์ บ่าวในนั้นปกครองแบบเดียวกับนางกำนัลชั้นที่ ไม่อาจออกไปข้างนอกโดยง่าย ช่วงไม่กี่วันนี้มีคนใดเคยไปจากคฤหาสน์บ้าง" ลักลอบเก็บดอกกุยม่วงอย่างไรเสียก็ต้องส่งมอบของกระมัง

"ยังไม่อาจรู้ได้"

"ข้อนี้ไม่จำเป็นต้องสอบสวนทีละคนสักหน่อย พลิกดูบันทึกรการเข้าออกคฤหาสน์ก็ได้แล้วมิใช่หรือไร เหตุใดจึงยังไม่รู้!"

ซุนเชิงถูกซักถามจนอับอายกลายเป็นโกรธ จึงตะคอกกลับไปว่า "เจ้าเลิกกดดันคุกคามกันเสียที! ข้าดูแลคฤหาสน์ดอกกุยม่วงทั้งหมด ย่อมรู้จักขอบเขตอันควร เด็กที่ยังไม่สิ้นกลิ่นน่านมเยี่ยงเจ้าจะรู้อะไร! เรื่องนี้ต้องสืบอย่างค่อยเป็นค่อยไป..."

"เกรงว่าคงไม่ทันแล้ว" เสียงของหญิงบู้ชื่อดังมา จากนั้นเขาก็กับรัชทายาทก็ก้าวตามกันเข้ามาในโถงปีก

คนทั้งหมดรีบถวายคำนับต่อรัชทายาท ซุนเชิงเผยสีหน้าร้อนตัวเอ่ยปนยิ้มประจบ "คือว่า...รัชทายาทพะยะคะ ทรงเห็นว่าเรื่องนี้..."

รัชทายาทหน้าขมิ้ม ไม่ยินดีจะแยแสอีกฝ่าย ซุนเชิงหันไปมองญาติผู้น้องเพื่อขอความช่วยเหลือ ชายารัชทายาทกลับมีสีหน้ากระอักกระอ่วน หลังบู้ชื่อหันไปถามเชิงเข้าซาง "เจ้าถามความจบแล้ว?"

รอยรังเกียจจริงอนเกลื่อนใบหน้าเฉิงเซ่าซาง "ได้เท่าซุนผู้นี้ถาม อันใดไปก็ไม่รู้สักอย่าง แต่วางทำเป็นเจ้าหน้าทีกลับไม่เบา"

หลังปู่เฒ่ากวีระรับ ก่อนสั่งการไปทางด้านนอก "องครักษ์ จับกุม ซุนเซิง อาดี เจ้าจงคุมส่งไปด้วยตนเอง"

ลูกพี่ลูกน้องสกุลซุนทั้งสองตื่นตระหนกยิ่ง ซุนเซิงผวาจนที่มที่ต่อ ขายารัซทายาทเอ่ยเสียงสั้น "เจ้า...เจ้าจะทำอันใด ต่อให้ญาติผู้พี่ข้าบพร่อง เรื่องกวดขันบ่าวในคฤหาสน์ โทษก็ไม่ถึงขั้นนี้"

หลังปู่เฒ่าจะพูดพร่ำ สืบเท้าขึ้นหน้าไปหิวคอเลือดด้านหลังของ ซุนเซิง ก่อนกล่าวอย่างเฉยเมย "บอกให้พระชายารู้ไว้ ดอกกุ่ม่วงยัง นับเป็นเรื่องเล็ก แต่จักจั่นหยกของรัชทายาทขึ้นนั้นแล้ว รัชทายาทมิได้ พบปะซวีหลังจวินมาเนิ่นนาน ก่อนที่จะเดินทางไปพบนางจึงจัดแต่งอาภรณ์ ด้วยตนเองอีกครั้ง ตอนนั้นรัชทายาทจำได้ชัดแจ้งว่าจักจั่นหยกยังห้อย อยู่ที่ข้างเอวเป็นปกติดี"

"นั่นอาจหล่นหายระหว่างทางซากลับ ยามซีม้า เครื่องประดับก็ กระเทือนหล่นได้ง่ายอยู่แล้ว!" ขายารัซทายาทยังคงพูดอย่างด้นรณ

หลังปู่เฒ่าเหลือบมองซุนเซิงที่ออกอาการร้อนตัว ก่อนเอ่ยปนยิ้มหยัน "ภายหลังพบซวีหลังจวิน รัชทายาทอารมณ์ไม่มั่นคง นั่งเหม่ออยู่ใน คฤหาสน์เป็นนาน สุดท้ายสละม้า นั่งรถม้ากลับตำหนักบุรพา คฤหาสน์... รถม้า...ทางเดินในวัง...ตำหนักบุรพา จักจั่นหยกมีความเป็นไปได้ว่าจะ หล่นหายในสี่พื้นที่นี้เท่านั้น พระชายา ท่านว่าจักจั่นหยกนี้จะหล่นหาย ที่ใดได้"

"หากมีคนจงใจจะให้ร้ายรัชทายาท ย่อมต้องวางแผนมาลวงหน้า รถม้ากับทางเดินในวังล้วนไม่อยู่ในการคาดการณ ส่วนตำหนักบุรพา...

หลังจากเรื่องตราบาปประทับครวก่อน คาดว่าคงลงมือไม่่ง่ายดายเยี่ยงนั้นแล้ว...เช่นนี้ก็ต้องเป็นที่คฤหาสน่นะสิ!" ฉิ่งเช่าซางเอียงศีรษะ

โบหน้าซุนเซ็งเผือดขาว ร้องขอให้ละเว้นเสียงดัง "รัชทายาทพะยะคะ มิใช่กระหม่อมนะ มิใช่กระหม่อมจริงๆ ต้องมีคนลอบปะปนเข้าคฤหาสน่นั้! พระชายา ท่านช่วยพี่ชายคนนี้อ่อนวอนรัชทายาทที..."

"ที่แท้เป็นเรื่องราวใด ตามดูก็จะรู้กัน" หลังบู่ไ้ไม่พูดมากอีก หัวซุนเซ็งขึ้นแล้วโยนออกนอกทางระเบียบไปในครวเดียว

เหลียงชีวจีนี๋นางครักษ์มาคอยอยู่ด้านนอกแต่แรก จึงจับตัวอีกฝ่ายมัดแน่นอย่างแสนซำซง ทั้งแฉะยัดเศษผ้าใส่ปากซุนเซ็งหนึ่งก้อน

ชายรัชทายาทอยู่ในโถงเห็นภาพฉากนี้ก็หวั่นหวาดจนสั่นเทิ้มไปทั้งร่าง คุกเข่าเบื้องหน้ารัชทายาทแล้วโขกศีรษะติดๆ กัน จวบจนหน้าผากเป็นสีแดงเลือดค่อยร่ำให้กล่าว "หม่อมฉันขอค้ำบั้บวงวนให้ทรงวินิจฉัยจริงอยู่หม่อมฉันงั้เขลาไม่รู้ความ คิดอ่านตื่นเงินซ่างริษยา ทว่าหัวใจที่หม่อมฉันมิให้พระองค์ประกาศต่อฟ้าได้ แล้วญาติผู้พี่ของหม่อมฉันจะมีจิตคิดคดให้ร้ายพระองค์ได้อย่างไรกัน! ในเรื่องนี้จะต้องมีเบื้องหลังซ่อนแฝงขอทรงได้โปรดสืบความให้กระจ่างก่อนพะคะ!"

รัชทายาทดูเหมือนมีอาจหักใจ กระนั้นยังคงตอบเสียงแข็ง "หากเรื่องไม่เกี่ยวกับซุนเซ็งจริง เขาย่อมกลับมาอย่างครบสมบูรณ์ได้แน่ จ้อเซ็งจะไม่่งใจหาความเขาหรอก"

ฉิ่งเช่าซางค้นพบว่าในสายตาที่หลังบู่ไ้มองไปทางรัชทายาทมีความปรารถนาดีปนรอยยิ้มเยาะบางๆ คล้ายกำลังจุนใจว่าฉนรัชทายาทจิตใจอ่อนง่ายเพียงนี้ แคโขกศีรษะไม่กี่ทีกับหลังน้ำตาไม่กี่หยดเท่านั้นเอง

รัชทายาทผลักชายาของตนออกห่างเบาๆ ก่อนหันหน้ามากล่าว

"เพราะความสะเพร่าของข้า เลยเพาะออกมาเป็นภัยใหญ่ ต้องขอรบกวนแล้ว"

เจิงเซ่าซางพลันรู้สึกว่ามีภารกิจสำคัญอยู่บนบ่า จึงให้คำมั่นอันจริงจัง "วางพระทัยได้พะคะ หม่อมฉันจะทุ่มเทสุดกำลัง คืนความบริสุทธิ์ให้พระองค์อย่างแน่นอน!"

รัชทายาทชะงักงันหนึ่ง ก่อนผลิยิ้มอย่างห้ามไม่อยู่ "ตี๋ๆ ข้าเชื่อเจ้า..."

เจิงเซ่าซางจับสังเกตได้ว่าสีหน้ารัชทายาทผิดปกติ ครั้นเหลียวไปมองหลังปู่ที่อยู่ด้านหลังตนเอง นางก็พลันเข้าใจกระจ่างแจ้ง "รัชทายาท! ถ้อยคำเมื่อครู่ทรงพูดกับใต้เท้าหลังสินะ!" เป็นนางที่กักไปเองฝ่ายเดียว
นำชายหน้าเสี้ยจริง

รัชทายาทไม่อาจหักใจตอบไปตามตรง จึงหันแผ่นหลังให้ พร้อมกับสองไหล่ที่สั่นไหวเบาๆ

เดิมหลังปู่ที่กำลังก้มหน้าก้มหน้าหัวเราะ ยามเงยหน้าจึงดูราวรูปผาบนภูเขาที่เปี่ยมสีสันสดใส ดุจทิวทัศน์ธรรมชาติอันงามกระจ่างตา เขาจับจูงเด็กสาวที่กำลังทำปากอยู่ กล่าวอามารัชทายาทพร้อมกัน จากนั้นถามนางขณะก้าวไปบนทางเดินในวัง "พวกเราไปสืบดูที่ใดกันก่อนดี"

เจิงเซ่าซางทำปากแบนแล้วพูดเพิ่มพ้ำ "ถามข้าทำอันใด ท่านต่างหากเป็นผู้ที่รัชทายาทเชื่อถือให้ความสำคัญ ข้านะเป็นแค่ตัวพวง"

ในดวงตาหลังปู่เฝ้าอันด้วยรอยยิ้ม ทว่าสีหน้ากลับทำเป็นขึงขัง "ไม่ว่าผู้ใดจะเชื่อถือหรือไม่เชื่อถือเจ้า จะมีหรือไม่มีคนมองเห็น เจ้าก็ควรทำทุกอย่างอย่างจริงจังจึงจะเป็นวิถีอันถูกต้องของคนเรา"

เจิงเซ่าซางผงกศีรษะช้าๆ คลี่รอยยิ้มน้อยๆ "เอาเถิด ถึงข้าจะรู้ว่าท่านกำลังกล่อมข้า แต่ที่ท่านพูดมาถูกต้องยิ่ง การประพฤติปฏิบัติตัว

สมควรเป็นเช่นนี้จริงๆ"

"ไม่เคียดแล้ว? เช่นนั้นพวกเราจะไปที่ได้กันก่อน"

"ไม่มีก่อนหลัง ข้าอยากไปแค่จวนสกุลเหลือง همینเปลี่ยนล้วน
ไม่พินต้นทาง ห่วงโซ่สำคัญอยู่ที่นั่นเท่านั้น!"

"ดียิ่ง ข้าเองก็คิดเช่นเดียวกัน"

บรรยากาศในจวนสกุลเหลืองวันนี้ต่างจากวานขึ้น

หากบอกว่าวานขึ้นผู้ใหญ่ผู้น้อยในจวนสกุลเหลืองให้ความรู้สึก
กระตือรือร้น ผสมด้วยความอยากรู้ อยากเห็น ปณจนวนสงสัย จวนสกุลเหลือง
ในวันนี้ก็ต้องบอกว่าดูอึมครึมขึ้นมา ให้กลิ่นอายเยียบเหงาวังเวงอยู่ในที่
หลังจากเข้ามาในจวนหนุ่มสาวทั้งสองก็แยกกันดำเนินการ หลังปู่ไปหา
ผู้ว่าการเหลืองอย่างฉับไว เจิงเซ่าซางยังคงไปพบชวีหลังจวนก่อน ไม่คาด
กลับมีฉากเด็ดหนึ่งฉากแทรกเข้ามาให้ได้ชม

เดิมในลานเรือนของชวีหลังจวนปลูกพันธุ์ไม้ล้ำค่าหลากชนิด บัดนี้
ล้วนถูกรื้อออกจนไม่เหลือ เผยให้เห็นพื้นที่ราบโล่งซึ่งปูด้วยแผ่นหิน
ตรงนั้นมียุุ่มบ่าวชายร่างกำยำบ้างถือพลองบ้างถือเชือกยื่นหน้าขีมิ
กึ่งกลางมีคนเจ็ดแปดคนถูกกดอยู่กับพื้น กำลังถูกโบยดังเพียะพะ เจิงเซ่าซาง
สังเกตได้ว่าเจ็ดแปดคนนี้ล้วนไม่ได้ถูกอุดปาก คล้ายเจตนาให้พวกเขา
เปล่งเสียงร้องโหยหวนเพื่อให้อาใครสักคนได้ยิน

หยวนเซินยืนอยู่ใต้ทางระเบียง เลื้อยคลุ้มกำมะหยี่ทอลายสีไพลิน
พัดพลั่วล้อลม ตัวคนสูงระหง ท่วงทีสง่าผ่องนคลาย

เจิงเซ่าซางชะงักกึก "โดนท่านอยู่ที่นี้ได้" ที่นี้เป็นเขตเรือนชั้นในมิใช่
หรือไ

หยวนเซ็นส่งยิ้มน้อยๆ ให้นาง "วันนี้ท่านแม่เข้ามาด้วย"

เหลียงซิวเพยซึ่งถูกหลิงปู้่อี่ส่งมาติดสอยห้อยตามเชิงเข้าซาง
รีบประสานมือกล่าวหน้าบึ้ง "ข้าน้อยคารวะคุณชายหยวน" จากนั้นพูด
เร่งรัดโดยไม่รอให้เชิงเข้าซางกับหยวนเซ็นโอบอ้อมปราศรัยแม่สองประโยค
"นายหญิงน้อย เวลาไม่รอคน ท่านรีบเข้าไปสอบถามชีวิตฮยอินเถิดขอรับ"

เชิงเข้าซางคิดว่าถูกต้อง จึงผงกศีรษะเป็นการอำลาหยวนเซ็น แล้ว
ถอดรองเท้าขึ้นบันได ฝนลอบเข้าห้องชั้นในไปอย่างรวดเร็ว

สถานการณ์ในห้องตอนนี้ น่าสนใจยิ่งยวด ราวละครชีวิตฉากหนึ่ง
ผู้ที่นั่งสูงอยู่ตรงกลางเบื่องบนเป็นฮยอินซุดขาว ท่าทางอายุสี่สิบกว่า
รูปโฉมงดงามยิ่ง เพียงแต่สีหน้าอ้างว้าง ให้ความรู้สึกอึมครึม ดูคล้าย
ไม่ค่อยไยดีเรื่องใดในใต้หล้านี้ บนศีรษะก่ดปิ่นหยกขาวที่วาวใสหนึ่งอัน
วิมพูประดับตั้งตั้งหยกขาวหนึ่งคู่ ข้อมือซ้ายสวมกำไลหยกขาวสลักลาย
อักษร 'หุย*' หนึ่งวง ข้างเอวกลับห้อยวงแหวนลูกบิดแก้วสีแดงชาดสะดุดตา
หนึ่งอัน...สตรีผู้นี้คงจะเป็นเหลียงซื่อมารดาของหยวนเซ็นนั่นเอง นางมอง
เชิงเข้าซางซ้ำหลายหนเมื่อได้ยินข่าวแจ้งนามของเด็กสาว

ซวีหลังจวินนั่งคุกเข่าอยู่ข้างกายเหลียงซื่อ เปรียบกับวานซืนดูเหมือน
ซูบผอมลง แลอดีตโรยยิ่งยวด ร่างสะโอดสะองนั้นคล้ายคงเหลือแต่โครงกระดูก
โหยงสาวใช้คนสนิทของนางยังคงนั่งเป็นเพื่อนอยู่ด้านข้าง

ถัดลงไปเบื้องล่างเป็นสตรีวัยกลางคนค่อนไปทางสูงวัยที่มีสีหน้า
ดูร้ายผู้หนึ่ง กำลังเข่นเขี้ยวเคี้ยวฟันถลึงตาจ้องเหลียงซื่อกับซวีหลังจวิน
หากมิใช่บนร่างถูกหญิงรับใช้อาวุโสแรงดีสองคนกดไว้อย่างแน่นหนา
นางคงกระโจนไปตบตีซวีหลังจวินแต่แรกแล้ว

* อักษรหุย 回

เหลียงเอ่าถูกกดร่างจนไม่อาจขยับเขยื้อนได้แต่เห็นคำพูดออกจาก
ไรฟัน "ข้าเป็นแม่เล็กของเจ้านะ! เจ้าถึงกับกล้าไ้มารยาทกับข้า?!"

เหลียงซือกล่าว "เมื่อแรกข้าก็ไม่เห็นพ้องที่ท่านพ่อจะแต่งงานกับเจ้า
ชาติตระกูลต่ำด้อยเป็นเพียงเรื่องเล็ก ทว่าเจ้าใจคอคับแคบ คิดอ่านตั้งเงิน
เห็นแก่ตัวยิ่ง ไม่เคยรู้จักว่าอันใดคือคำนึงถึงส่วนรวม รู้จักแต่ผลประโยชน์
เบื้องหน้าสายตาตนเอง บัดนี้เจ้าทำดีนัก ดึงรัชทายาทลงน้ำมาด้วย ชีวิต
กับอนาคตของคนทั้งตระกูลเจ้าล้วนไม่ไยดีแล้ว ผู้อาวุโสท่านใดในตระกูลยัง
จะมาหนุนหลังเจ้า เลิกฝันเสียเถิด"

เหลียงเอ่าเอ่ยเสียงคังแค้น "หรือจะให้เบิกตามองลูกข้าตายอย่างอนาถ
แต่นางแพศยานี้กลับรอดตัวลอยนวล?" สายตาที่นางมองไปทางซวีหลังจวิน
ราวจะกลืนกินอีกฝ่ายทั้งเป็น

"คิดยังไม่ชัดแจ้ง ไม่อาจผล็ผลึลลามกระทำการ"

"นายลม! พวกเจ้าแต่ละคนล้วนถือดีว่ามีชาติกำเนิดสูงส่ง ดูแคลน
พวกข้าแม่ลูกมาโดยตลอด ทั้งที่ไม่ว่าอย่างไรอาชังก็เป็นถึงว่าที่ผู้นำ
สกุลเหลียง ข้าเองก็เป็นถึงสุหยินม่ายของบิดาเจ้า..."

"ดังนั้นข้าจึงได้พูดว่าท่านพ่อไม่ควรแต่งงานเจ้าเข้ามา บนโลกใบนี้
มีสกุลเหลียงอยู่ก่อน ค่อยมีเหลียงซัง ลำพังฝีมือของเหลียงซัง หากไม่มี
สกุลเหลียง เขาก็มีค่าสักก็เขียนกัน อีกอย่างข้าจะเผยแพร่เรื่องภายในให้เจ้าฟัง
เรื่องหนึ่ง หนนี้ไม่ว่าบทสรุปจะเป็นเช่นไร ตำแหน่งสุหยินม่ายของเจ้าล้วน
ถึงปลายทางแล้ว เจ้าจะถูกคุมตัว 'พักฟื้นให้ดีๆ' "

สีหน้าของเหลียงซือเฉยเมย สั่งลงโทษเหลียงเอ่าราวกับแค่เขี่ย
จิ้งหรีดตัวหนึ่งเข้าใถกกระเบื้องเท่านั้น ครั้นเอ่ยคำนี้จบนางก็ให้บ่าวอุตปาก
เหลียงเอ่า ไม่คิดจะเหลือบแลสีหน้าประหวั่นพรั่นพรึงของอีกฝ่าย

แล้วเป็นหน้าไปหาชีวิตหลังจวิน

"เดิมข้านึกว่าเจ้าเป็นคนฉลาด การแต่งงานที่ดีหนึ่งกลับทำงานกลายเป็นเยี่ยงนี้ เหลียงซังตบตีเจ้า ปากเจ้าไม่อาจพูด ร่างไม่อาจขยับ หรือไร บิดากับพี่ชายเจ้าก็มีโช้ผู้ที่จะไม่ไยดีความเป็นความตายของเจ้า เสียหน่อย โวยวายออกมาแต่เนิ่นๆ ก็คงไม่บานปลายมาถึงขั้นนี้หรอก"

ใบหน้าชีวิตหลังจวินซีดขาว สีหน้าห่อเหี่ยว "แรกเริ่มข้าต้องการจะหย่าร้าง แต่เหลียงซังข่มขู่จะไปป่าวร้องข้างนอกว่าข้าลักลอบติดต่อกับผู้มีสัมพันธ์กับรัชทายาท ตอนนั้นข้าอายุน้อย ถูกสยบขบขู่ไปชั่วเวลาหนึ่ง หลังจากมีบุตร ข้ามองออกว่าเหลียงซังเพียงแสร้งวางโตข่มขู่ไปอย่างนั้นเอง จึงคิดจะหย่าร้างอีกครา เขากลับพูดอย่างอำมหิตซ้ำซ้ำ บอกว่าต่อให้ข้าไปได้ ลูกๆ ก็ต้องร้องอยู่ เด็กเล็กๆ ไม่รู้จะมีชีวิตรอดได้สักกี่วัน...ข้าจึงลงขันมาอีก

ไม่เพียงเท่านั้น ในอดีตเหลียงซังกับชีวิตสองสกุลเป็นดั่งน้ำกับไฟ ไม่ง่ายเลยกว่าจะคืนดีกันได้ แล้วข้าผู้เดียวจะเป็นเหตุให้ทำลายส่วนรวมได้อย่างไรกัน แต่ว่าควรจะทำเช่นไรเล่า ถึงอย่างไรชีวิตก็ต้องดำเนินต่อไป ดังนั้นข้าจึงลอบคิดเลื่อกองครักษ์หญิงฝีมือดีไว้หลายคน ให้พวกนางคอยอยู่ข้างกาย เหลียงซังจึงไม่ค่อยยกล้าลงมือกับข้าอีก ความจริงมีเพียงช่วงไม่กี่ปีแรกที่ข้าขึ้นนมไว้ที่ระบายอย่างแท้จริง ช่วงต่อๆ มาเขาดีข้าก็ครั้งข้าเป็นต้องให้องครักษ์หญิงตีกลับไป ไม่เชื่อให้เจ้าหน้าที่ชั้นสูงตรศพดูได้ บนร่างเหลียงซังก็มีแผลเช่นกัน

เดิมหลายปีมานี้เขาเพลาลงไปมาก ใครจะรู้หลังมาถึงเมืองหลวง นิสัยเก่าเขากลับกำเริบ ทว่าข้าในปัจจุบันมีหรือยังจะทนยอมเขาอีก หลายวันก่อนข้าได้เปิดโปงเรื่องนี้ต่อใต้เท้าผู้ว่าการจนสิ้นแล้ว แม้เขา

ลำบากใจอย่างยิ่ง แต่ก็ยังคงรับปากช้าว่าหากช้าหยาบร้างกับเหลียงซังแล้ว เขาจะนำเด็กทั้งสองไป ขอให้อาสาใส่ไม้ที่จิตใจดีมีคุณธรรมในตระกูลเหลียงดู ดังนั้น...เข้าไปต้องสังหารเหลียงซังด้วย ในเมื่อข้ามีแผนปลิดตัวแต่แรกแล้ว!"

เอ่ยมาถึงประโยคสุดท้าย ชวีหิงจึงวินสະเทือนใจอยู่บ้างไม่มากนัก

เชิงเซ่าซางลอบถอนใจ มีนำเล่าจึงกล่าวกันว่า 'ขุนนางที่ยังธรรมยากตัดสินเรื่องในครอบครัว'* งานชิ้นตอนที่รู้ว่าชวีหิงจึงวินถูกทำทารุณมานานปี ความจริงในใจเชิงเซ่าซางดูแคลนอยู่บ้าง รู้สึกว่ามีแต่สตรีที่อ่อนปวกเปียกไม่เอาไหนเท่านั้นจึงจะทนรับเรื่องบ่าบอพรรคนี้ได้ ชวีหิงจึงวินผู้นี้ก็แค่นี้เอง ตอนนั้นมาคิดดูแล้ว ทุกครอบครัวล้วนมีความยากลำบากของตนจริงๆ เสียด้วย

เหลียงซังก็เสียบงันไปเนิ่นนานเช่นกัน ก่อนจะหันมากล่าวกับเชิงเซ่าซาง "ในเมื่อเจ้ารับบัญชาจากตำหนักนางชิว อยากจะถามสิ่งใดก็ถามเถิด"

เชิงเซ่าซางผงกศีรษะรับ นั่งตัวตรงรวบรวมสมาธิแล้วเริ่มสอบถาม "ช่วงใกล้เที่ยง ผู้ไปส่งอาหารที่เรือนตำราเป็นใครกันแน่"

"เป็นไย่ดวง นางสวมเสื้อคลุมขนสัตว์ของข้าไป ข้าไม่อยากให้คนในจวนรู้ว่าข้าออกไปข้างนอกแล้ว"

"ทว่าเมื่อคุณชายเหลียงเห็นไย่ดวง จะจำแนกไม่ออกหรือเจ้าคะ"

"เขารู้ก็รู้ไปสิ ถึงอย่างไรข้ากับเขาก็ฉีกหน้ากันแล้ว บางเรื่องต่างรู้แก่ใจดี เพียงไม่ได้พูดออกมาเท่านั้น" ชวีหิงจึงวินตอบ

"ดังนั้นชั้นวางหนังสือก็เป็นคุณชายเหลียงผลัดกลั้มลงจริงๆ นะสิ"

* 'ขุนนางที่ยังธรรมยากตัดสินเรื่องในครอบครัว' หมายถึงเรื่องในครอบครัวนั้นสลับซับซ้อน แม้แต่ขุนนางผู้สุจริตที่ยังธรรมก็ยากจะตัดสินชี้ขาดถูกผิดได้

"เฮ้อ พอเขาเห็นโยวถงมาก็รู้ทันทีว่าข้าออกไปข้างนอกจึงระบายอารมณ์ ผลักชั้นวางหนังสือจนล้ม เพียงแต่ตอนนั้นเขาหมกมุ่นกับงานแกะสลัก ไม่อยากหยุดมือกลางคัน จึงเพียงลั่นวาจาวรอกข้ากลับมาก่อนค่อยคิดบัญชีให้เต็มที่"

เจิงเซ่าซางสายหัว ถอนใจโดยไร้เสียง...คดีนี้แสนซับซ้อนพิสดาร โดยแท้ จุดน่าสงสัยที่วานชีวิเคราะห์หรือออกมาถึงกับกลายเป็นข้อเท็จจริง เสียอย่างนั้น

"ยังมีหีบตำราใบนั้น สูหยินยืนยงได้หรือไม่ว่าข้างในเป็นสิ่งที่ใดกันแน่"

"ข้าเข้าใจความหมายของแม่นางเจิง เหลียงซังผู้นี้ไว้คุณธรรมชาติความสามารถ สิ่งเดียวที่ลุ่มหลงมีแต่การแกะสลักหินและโลหะ ตำราเหล่านั้นข้าเตรียมไว้ก่อนหน้าแล้ว ที่ตลอดมาเก็บไว้ไม่มอบออกไป เพราะคิดว่ายามคับขันจะไว้ใช้ต้านโทษของเหลียงซัง สามวันก่อนตอนที่หีบหีบเข้าไปในเรือนตำรา ข้าแน่ใจว่าสิ่งที่อยู่ข้างในล้วนเป็นตำราจริงแท้แน่นอน มิใช่ถูกใครสับเปลี่ยนเป็นศพเด็ดขาด"

"เหตุใดสูหยินแน่ใจเช่นนี้เล่า" เจิงเซ่าซางรู้สึกประหลาดใจ

ใบหน้าชีวีหลังจวินผุ่ดรอยละอาย ตั้งสติก่อนตอบอย่างหนักแน่น "วันนั้นข้าออกจากคฤหาสน์ดอกกุ้ยม่วงกลับเข้าเมือง ระหว่างทางเจอผู้เฒ่าผู้หนึ่งนำตำราโบราณมาฝั่งชาย จึงซื้อติดมือกลับมาหนึ่งม้วน หลังกลับถึงบ้านข้าให้ป่าวชายหีบตำราในเรือนข้าออกมา ขณะเดินไปตามทางสายเล็กริมทะเลสาบที่ทอดสู่เรือนตำรา ข้าเปิดหีบออกแล้วนำตำราม้วนสุดท้ายที่เพิ่งซื้อใส่เข้าไปด้วยตนเอง ถัดจากนั้นป่าวชายก็หีบหีบอยู่ข้างกายข้าโดยตลอด ไม่เคยห่างจากข้า เหตุใดได้ผ้าชุบน้ำมันที่กันหีบจึงมีคราบเลือดนั้น ข้าไม่อาจรู้ได้จริงๆ"

เชิงเช่าซางมุ่นคั้วครุ่นคิด ในเมื่อหีบตำราใบนั้นวางอยู่ในเรือนของ
ชวีหลังจวินมาช้านาน คาดว่าคงมีคนฉวยโอกาสเล่นตุ๊กตักกับใต้ผ้าชุบน้ำมัน
ชวีหลังจวินกับสาวใช้ไม่เคยสังเกตเห็นก็เป็นธรรมดา

นางพลันอุคคิดถึงเรื่องหนึ่ง จึงถามด้วยความแปลกใจ "แต่ที่เรือนตำรา
วันนั้น ข้าเห็นในหีบมีตำราอยู่แค่สองสามม้วนเองนี่เจ้าคะ"

สีหน้าชวีหลังจวินเผยความเจ็บปวดราวๆ เหยยเสียงแหบแผ่ว "ข้ากับ
เหลียงซังได้ชื่อว่าเป็นสามีภรรยา แท้ที่จริงกลับเทียบไม่ได้กระทั่งสหายที่
คบหาผิวผิน วันนั้นหลังจากเข้าไปในเรือนตำรา ข้าไม่อยากจะยุ่งกับเขา
เพียงเอย่ทักเล็กน้อย เห็นเขาไม่ไยดีก็นึกว่าเขากำลังโกรธ ข้าคร้านจะ
แยแแสเขาจึงเปิดหีบออกเอง แล้วนำหนังสือไม้ไผ่แต่ละกระบอกลงไปวางบน
ชั้นวางที่อยู่ด้านนอกสุด วางไปจนเกือบหมดแล้ว พบว่าตลอดมาไม่มีเสียง
ตอบสนองใดๆ ข้าค่อยนึกแปลกใจขึ้นมา รอจนเดินอ้อมชั้นวางหนังสือ
กับฉากบังลมไป ถึงค้อยเห็นเขานั่งฟังผนังทิศตะวันตก บนร่างมีมิดลัน
ปักคาอยู่เล่มหนึ่ง ข้าตกใจจนทรุดลงกับพื้น ร้องเรียกคนมา"

เชิงเช่าซางอัปจนถ้อยคำ นี่มันความบังเอิญอะไรกัน

"จริงอยู่ที่ฮูหยินจะชี้แจงเช่นนี้ได้ ทว่าตามคำกล่าวของใต้เท้าจี้ อ้อ
ไม่ลี้ ไม่เฉพาแคะใต้เท้าจี้...ผู้อื่นก็ล้วนกล่าวว่า...เป็นท่านลากศพของ
คุณชายเหลียงออกจากหีบไปจัดวางฟังผนัง จากนั้นย้ายหนังสือไม้ไผ่
ในเรือนตำรามาใส่เข้าหีบสองสามม้วนพอเป็นพิธี" แม้ในเรือนตำราของ
เหลียงซังมีหนังสือไม้ไผ่อยู่ไม่เท่าไร ทว่าก็มากพอจะเติมเต็มหีบตำรา
ใบหนึ่งได้

ไวย่ถงสาวใช้คนสนิทแก้ต่างอย่างรุ่มร้อน "ตอนคุณหนูข้าเปิดหีบ
ที่ริมทะเลสาบ บ่าวชายสองคนล้วนเห็น ในหีบไม่มีคนจริงๆ เจ้าคะ"

เจิงเซ้าซางถอนใจเอ๋อทั้ง "บ่าวชายสองคนนั้นสูญหินพามาจาก สกุกซวีกระมัง ถึงกับช่วยสูญหินหาบศพแล้ว นับประสาอะไรกับแค่ช่วย ปกปิด เจ้าพุดออกไป ผู้อื่นก็ไม่เชื่อหรอก"

โยวถงอึ้งงันไปชั่วครู่ ก่อนโถมตัวลงกับพื้น ร่ำไห้อย่างหนัก "วันนั้น บ่าวก็บอกแล้ว ให้บ่าวเป็นคนรับซื้อหาฆ่าคนตายนี้เสีย แต่คุณหนูกลับ ไม่ยินยอม!"

ชวีหลังจวินลูบเรื้อนผมของสาวใช้คนสนิทพลงถอนใจกล่าว "โยวถงเด็กโง่ เจ้าโตมากับข้าแต่เล็ก เจ้าฆ่าคนกับข้าฆ่าคนมีอันใด ต่างกันแล้ว อย่างไรก็ตามข้าก็ต้องลงเอยด้วยข้อหาบวงการสาวใช้ไปสังหารสามี อยู่ดี หน้าข้ายังจะตั้งเจ้าฟ่งเข้ามาอีกคน"

โยวถงร่ำไห้อย่างปวดร้าวไม่คลาย

เจิงเซ้าซางกล่าว "ผู้เยาว์จะขอดูเสื้อคลุมขนสัตว์ที่โยวถงสวมวันนั้น ได้หรือไม่เจ้าคะ ดีที่สุดคือแม่แต่เสื้อผ้าที่นางสวมวันนั้นก็ขอดูด้วย สักหน่อย"

ชวีหลังจวินตอบรับ แล้วให้โยวถงที่ยังสะอึกสะอื้นพาเจิงเซ้าซาง ไปด้านหลัง

ห้องของโยวถงมิได้อยู่รวมกับสาวใช้อื่น หากแต่นอนในห้องที่ กั้นขึ้นด้านหลังห้องนอนของผู้เป็นคุณหนูเพื่อจะได้อยู่ดูแลใกล้ๆ

ตอนที่เจิงเซ้าซางคอยในห้องนอนของชวีหลังจวิน เหลียวซ้ายแลขวา แล้วเห็นสิ่งที่คั่นตายังชิ้นหนึ่ง ทำให้ใจนางกระตุกดูอย่างห้ามไม่อยู่

ไม่ช้าโยวถงก็ประคองเสื้อคลุมขนสัตว์ของชวีหลังจวินกับเสื้อผ้า ที่ตนสวมในวันนั้นออกมา เจิงเซ้าซางพลิกดูอย่างละเอียดลอรอบหนึ่ง พบว่าไม่มีรอยเลือดกับจุดที่น่าสงสัยสักนิดจริงๆ จึงยุติเพียงเท่านี้

ถัดจากนั้นเชิงเช่าซางตั้งใจจะไปดูในเรือนตำราที่เกิดเหตุสักหน่อย ไครจะรู้หยวนเซินซึ่งยืนอยู่ใต้ทางระเบียงได้ยินเข้า ถึงกับยิ้มละไมติดตามมา

"มารดาท่านเคร่งขรึมเพียงนั้น ไฉนท่านจึงชอบยิ้มเยิ้มนี้ได้" เชิงเช่าซางเอ่ย

หยวนเซินยังคงคี่ยิ้มน้อยๆ "ก็คนครอบครัวเดียวกันนี่ เก็บจุดเด่นเสริมจุดด้อยอย่างไรเล่า ท่านแม่ไม่ชอบยิ้ม ไม่ชอบพูด ขำจึงยิ้มให้มาก พูดให้มาก"

"แล้วท่านตามเข้ามาทำอันใด"

"อย่างไรเราสองก็มีความเกี่ยวพันกันอยู่บ้าง ข้าไปเป็นเพื่อนเจ้า เจ้าจะได้ไม่หวาดกลัว"

"หวาดกลัว?! เมื่อแรกศพที่ข้าเห็นนอกอำเภอล้วนแต่คนบ๊วยเสียเมื่อไร! ฮ่าๆ หวาดกลัว? ข้าเขียนอักษรสองตัวนี้ไม่เป็นหรอก!"

หยวนเซินชะงักพิ์ทำ ยื่นมือหักกิ่งไม้กิ่งหนึ่งมาชูตรงหน้าเชิงเช่าซาง "เจ้าเขียนอักษรสองตัวนี้มาดูที ใช้รูปแบบอักษรบนหนังสือพิธีการนะ ห้ามใช้รูปแบบอักษรที่เจ้าหน้าที่ขุนนางชั้นผู้น้อยมักใช้"

เชิงเช่าซางถลิ่งตาจ้องเขาอยู่เป็นนาน สูดทำยตนเองกลับหัวเราะออกมาก่อน "ข้าน่าจะเขียนไม่เป็นจริงๆ!" ด้านการเขียนของนางฮองเฮาไม่เคยตั้งเกณฑ์บังคับ ยึดว่าเข้าใจในเหตุผลคือหลักสำคัญอันดับหนึ่ง

ดวงหน้าแต่ยิ้มของเด็กสาวปานบุปผา เปิดเผยเปี่ยมชีวิตชีวา แม้ยามนี้เป็นฤดูเหมันต์ในช่องอกของหยวนเซินกลับคล้ายพกพาเตาอุ่นเล็กๆ หนึ่งใบ

เหลียงซิวเฟยที่ติดตามอยู่ด้านหลังคนทั้งสองฟังแล้วเหลืออกตาไม่หยุด เป็นเด็ดเป็นแค้นยิ่งกว่าตนเองถูกสวมหมวกเขียวเสียอีก ทว่า

หยวนเฉินมีฐานะสูงส่ง ความเป็นคนรวย ชั่วขณะหนึ่งน้อยจึงคิดไม่ออกว่า ควรพูดอันใดไปคุกคามให้อีกฝ่ายล่าถอยดี

"ท่านควนให้ผู้อื่นชั่งน้ำหนักหน้าเช่นเคย ชอบพูดคีย์จุดอ่อนของผู้อื่น อยู่เรื่อย!" ฉิงเซ่าซางทำสะอევซึ่งตา แต่กลับอยากยิ้มอย่างอดไม่ได้

หยวนเฉินคล้ายถูกด่าทอจนปลอดภัยไปทั้งตัว จึงหัวเราะร่วน เสียงกังวาน

"อย่าหัวเราะสิ อย่าหัวเราะ ตอนนี้นักคนสกุลเหลียงกำลังมีเรื่องถึง ชีวิตคนเขียวนะ! ท่านหัวเราะเยี่ยงนี้หาเรื่องถูกฟาดหรือ! เลิกหัวเราะได้แล้ว ต่อให้ท่านเป็นบุตรชายของเหลียงสุหยินก็เถอะ ระวังจะถูกผู้อื่น แอบตีหัวเข้าให้!" ฉิงเซ่าซางเหลียวมองรอบด้านอย่างเคร่งเครียด

หยวนเฉินค่อยๆ เก็บเสียงหัวเราะแล้วค้อมคำนับต่ำๆ "เซ่าซางจวิน ชำนาญขอภัย ณ ตรงนี้" เขายืดกายขึ้น ส่งยิ้มมองเด็กสาว "ข้ารู้ว่า เซ่าซางจวินหาญกล้าเด็ดเดี่ยวเหนือใคร เมื่อครูเป็นชำนาญพูดสามหาเอง"

ฉิงเซ่าซางเห็นเขาพูดจาจริงใจ จึงคลี่ยิ้มตอบ "เรื่องเล็กเท่านี้ให้แล้วกัน ไปเถิด ข้าไม่เก็บมาใส่ใจหรอก ความจริงข้ารู้ความคิดของท่าน ท่านเองก็อยากแบ่งเบาความกังวลให้มารดากับผู้ว่าการเหลียง เช่นนั้นพวกเรา ก็ไปด้วยกัน"

เหลียงชิวเฟยเห็นทุกสิ่งนี้คาคา รู้สึกแต่ว่าเล็ดลมตีกลับ สุดท้ายจะทานทนได้ต่อไป เขาจึงกระชับสั่งการองครักษ์ด้านหลังตนสองประโยค องครักษ์ผู้นั้นมองคนเบื้องหน้าที่มีรูปโฉมและวัยสมกันคู้้นั้นเพียงแวบเดียว ก็เข้าใจได้แทบจะในเสี้ยวอึดใจ รีบรับคำสั่งจากไปอย่างรวดเร็ว

ฝ่ายหลังผู้เฝ้ายามนี้กำลังจับเข้าสนทนาลับกับเหลียงอู่จี้ที่ห้องชั้นใน

อันเงียบเทียบแห่งหนึ่ง

"ได้ทำให้ผู้ว่าการตรองดูให้ดี ข้าไม่รีบร้อน"

"ในเมื่อไม่รีบร้อน เหตุใดเจ้าจึงมาบีบบังคับข้า" เหลียงอู่จี้เอ่ยเสียงเย็น

"ได้ทำให้เสียง ท่านนึกว่าตอนนี้ผู้ที่ร้อนรุ่มคือรัชทายาทหรือ มิใช่เลย ตอนนี้ผู้ที่ควรร้อนรุ่มที่สุดน่าจะเป็นตัวท่าน รวมถึงตำแหน่งแห่งที่ของสกุลเหลียงทั้งตระกูลในพระทัยฝ่าบาทต่างหาก"

เหลียงอู่จี้นิ่งก้มหน้า ย่นฝ่ามือทรงกาย เงียบงันไม่เอ่ยคำ

หลังปู้เอี๋นเป็นสง่าอยู่หน้าโต๊ะ สุ่มเสียงซัดกังวาน "คดีคนตายนี้ ดูคล้ายซับซ้อนซ่อนเงื่อน เรือนตำรากับห้องที่ปิดสนิทเอ๋ย เลือคคลุมขนสัตว์ กับหีบตำราเอ๋ย ยังมีจักจั่นหยกกับดอกกุ้ยม่วงนั้นอีก...เหล่านี้รวมเข้าด้วยกัน แล้ว มีข้อสรุปได้เพียงหนึ่งเดียว ก็คือชวีซือ่ลอบมีสัมพันธ์กับรัชทายาทสังหารเหลียงซังแล้วยังหมายจะพันผิด...ซึ่งนี่ก็เป็นผลลัพธ์ที่คนในมุ่มมีดีปรารถนาจะให้เป็นอย่างนั้น"

เหลียงอู่จี้ปวดศีรษะ "นี่จะเป็นไปได้อย่างไรเล่า นับแต่ชวีซือ่ลอบออกเรือนก็อยู่ที่เหอตงโดยตลอด ไม่เคยย่างเท้าเข้าเมืองหลวงเลย อีกอย่าง..."

"มิผิด ท่านรู้ว่าชวีซือ่ไม่มีทางฆ่าเหลียงซัง เพราะนางมีวิธีปลิดตัวจากเขาแล้ว ข้าเองก็รู้ว่ารัชทายาทไม่มีทางฆ่าเหลียงซัง เพราะรัชทายาทไม่ได้พบชวีซือ่มาสิบปีแล้ว...ทว่าคนนอกไม่รู้นี่" หลังปู้เอี๋นแย้ง

เหลียงอู่จี้ทลุดลงอย่างห่อเหี่ยว

หลังปู้เอี๋นกล่าว "คำคนนั้นน่ากลัว รอคำลือแพร่จนรู้กันกว้างขวาง ชื่อเสียงของรัชทายาทป็นี่ เป้าประสงค์ของคนในมุ่มมีดีก็ลวงแล้ว"

เหลียงอู่จี้เอ่ยเยาะ "เดิมข้านี้คิดว่าเรื่องนี้เป็นชวีซือ่ทำให้รัชทายาทเดือดร้อน ตอนนี้ค่อยรู้ว่าเป็นรัชทายาทต่างหากที่ทำให้สกุลเหลียง

พลอยฟ้าพลอยฝน คนในมูมมีดเปลืองแรงทำเรื่องยุ่งยาก มีหรือจะแค่
ฟุ้งเป้าไปที่สตรีอ่อนแอนางเดียว ที่แท้ก็ซี่ปลายกระบี่ไปที่ตำหนักบูรพา!
สกุลเหลียงต้องประสบกับเรื่องน่าเศร้าในครอบครัวโดยไม่รู้เรื่องรู้ราว
ตอนนี้จื่อเซิง เจ้ายังจะมาบีบคั้นซ้ำอีกหรือ"

"สกุลเหลียงมิใช่ไร้ความผิดเสียทั้งหมดกระมัง" หลังปู้เอี๋ท้วงเรียบๆ
"หรือว่าเหลียงซ่งมิได้แซ่เหลียง?"

เหลียงอู่จี้ไม่เข้าใจความหมายของอีกฝ่าย

หลังปู้เอี๋อวยเสริม "หากเหลียงซ่งประพฤติชอบ เป็นสามีภรรยา กับ
ซวีซื่ออย่างดี รักใคร่ให้เกียรติกัน แน่นแฟ้นไร้ช่องว่าง แผนร้ายนี้ก็ไม่แน่ว่า
จะสำเร็จได้ ทว่าเขากลับทำตนเยี่ยงเดรัจฉาน! ตั้งแต่เมื่อก่อนก็มีคน
ไม่น้อยรู้ว่าพวกเขาสามีภรรยาไม่ปรองดอง บัดนี้เรื่องแดงออกมา ยิ่งได้รู้
ว่าซวีซื่อทนทุกข์จากการกระทำอันต่ำช้าของเหลียงซ่ง การปรักปรำให้ร้ายนี้
ก็ยิ่งหนักแน่น"

เหลียงอู่จี้โมโห จึงเอ่ยเสียงหนัก "ที่แท้ล้วนเป็นความผิดของสกุลเหลียง
สินะ! ได้เท่าหลังข้างคารมดีแท้"

"สะไภ้ของสกุลเหลียง บุตรหลานของสกุลเหลียง จวนของสกุลเหลียง
เรือนตำรากับศิษย์ในสำนักศึกษาของสกุลเหลียง...หากมิใช่เรื่องของ
สกุลเหลียง หรือว่ายังเป็นเรื่องของข้า?"

เหลียงอู่จี้ถูกยั่วโทสะจนแทบหงายหลัง

หลังปู้เอี๋กล่าวต่อ "ได้เท่าผู้ว่าการมิต้องโกรธซ้ำ เมื่อครู่ซัวยังพูด
ตกไปหนึ่งประโยค มิเพียงแต่ซัวที่รู้ว่ารัชทายาทไม่มีทางฆ่าเหลียงซ่ง
ฝ่าบาทเองก็ทรงรู้ดีว่ารัชทายาทจะไม่ทำแน่ แม้รัชทายาทกระทำการ
ไม่รอบคอบ แต่หากเพราะสกุลเหลียงเป็นเหตุที่ส่งผลให้รัชทายาทตกอยู่

ท่ามกลางน้ำครำซึ่งสาดมามีดฟ้ามัวดินนี้ ใต้เท้าผู้ว่าการเห็นว่าฝ่าบาท จะทรงคิดเช่นไรเล่า"

เหลียงอู่จี้ฉวนวูบ โทสะสลายสิ้น ความพรั่นพรึงทะลักล้นขึ้นมา แทนที่ จึงขอความเห็นอย่างจริงจัง "ขอถามจื่อเซิ่ง เช่นนั้นสกุลเหลียงควร คลี่คลายเรื่องนี้อย่างไรดี"

หลังบู๊อิกำลังจะเอ่ยตอบ เบื้องนอกก็พลันแว่วเสียงองครักษ์ของเขา ขอเข้าพบ ครั้นได้รับอนุญาตเข้ามาแล้ว องครักษ์ก็เอ่ยเสียงเบาหลายประโยค ข้างผู้เป็นนาย หลังบู๊อิถึงกับหน้าเปลี่ยนสีนิดๆ

เหลียงอู่จี้สงสัยใคร่จะรู้อยู่บ้าง เมื่อครู่คุณชายสูงศักดิ์รัฐปามที่อยู่ ตรงหน้าผู้ยังมีท่วงทีเย็นใจสบายอารมณ์ ยามได้ตอบกับตนแจ่มชัด ชำชอง ไม่เผยแววขลาดกลัวสักส่วนเสี้ยว ยามนี้ไม่รู้เกิดเรื่องใดขึ้น จึงทำให้อีกฝ่ายมีท่าทางเยี่ยงนี้ได้

หลังบู๊อิมนึกว่า ก่อนจะพลันคลี่ยิ้มให้เหลียงอู่จี้ "ผู้ว่าการเหลียง ท่านกับข้าสนทนากันที่นี่ได้เต็มที่ไม่มีเป็นปัญหา ทว่าเครือข่ายตีสกุลเหลียง ยังถกเถียงกันอยู่ด้านนอก ตามความเห็นของผู้เยาว์แล้ว ยังคงควบคุม สักหน่อยจะดีกว่า หากไม่เกิดเล็ดลอดออกไปนอกจวน จะไม่เท่ากับราดน้ำมัน บนกองไฟหรือ"

เหลียงอู่จี้อึ้งงัน ไม่ค่อยเข้าใจว่าญาติของตนทะเลาะกันอยู่ใน จวนตนเอง จะมีอันใดเกี่ยวข้องไปถึงรัชทายาทได้ กระนั้นด้วยไม่ยากให้ เกิดความวุ่นวายเพิ่ม เขาจึงตอบรับข้อเสนอนั้นของอีกฝ่าย "จื่อเซิ่ง กล่าวถูกต้อง ข้าจะส่งคนไปบอกให้พวกเขาอย่าวุ่นวาม..."

"ผู้ว่าการมิต้องวุ่นวายใจ" หลังบู๊อิกล่าว "ยามนี้คนสกุลเหลียง ทั้งวิตกว่าเกียรติภูมิของวงศ์ตระกูลจะย่อยยับในคราวเดียว ทั้งวิตกว่าจะ

พิวพันไปถึงรัชทายาท มีหรือจะเกลี้ยกล่อมได้โดยง่าย ส่งคนธรรมดาไป
 ย่อมเปล่าประโยชน์ มีผู้ท่านส่งคุณชายหยวนเซินไปดีกว่า ข้าเห็นว่าเขา
 ดียิ่ง คุณชายหยวนเป็นคนสกุลเหลียงครึ่งตัว ทั้งยังรอบรู้กว้างขวาง ชื่อเสียง
 สูงส่ง วาทศิลป์เป็นเลิศ จะต้องสงบอารมณ์เครื่องญาติสกุลเหลียงได้แน่"

ผู้ว่าการเหลียงอู่จี้แม่มากประสบการณ์ชีวิต ทว่ายามนี้ก็ยังคงงุนงง
 อยู่บ้าง "ขอบใจจื่อเซ็งยิ่งนักที่หวังโยสกุลเหลียงเช่นนี้"

หลังปู้ต้อบอย่างมีมารยาทยิ่งยวด "มีต้องเกรงใจขอรับ"

109

ขณะนี้เชิงเช้าซางกำลังตรวจดูสถานที่เกิดเหตุกับหยวนเซิน นางมองดูผนังฝั่งที่เหลี่ยมซึ่งนั่งฟังถึงแก่ชีวิตนั้นอยู่นั่นนาน ก่อนเอ่ยด้วยความแปลกใจ "ในเมื่อถูกมีดสั้นหนึ่งเล่มเสียบตรงท้อง ไฉนบนผนังนี้ไม่มีคราบเลือดสักเท่าไรเลย ได้ยินว่าบนศพเปราะอะเลือดไม่น้อยนี่นา" เหตุใดบนผนังจึงไม่เกิดรอยเลือดแบบฉีดยกระจ่ายเล่า

หยวนเซินกล่าว "ข้าเคยไปดูศพแล้ว อารุธที่ใช้คือมีดสั้นๆ เล่มหนึ่งเพียงเสียบเข้าที่ท้อง ไม่ทะลุร่างออกไปแต่อย่างใด ดังนั้นด้านหลังของน้ำใหญ่จึงไม่มีเลือดไหลออกมา"

เชิงเช้าซางร้องฮือหนึ่งที "ฟังคล้ายการกระทำของบุรุษกำยำมีพลังผู้หนึ่ง"

"เป็นสตรีที่ใช้แรงเหมาะเจาะก็ได้เช่นกัน" หยวนเซินค้าน

เชิงเช้าซางเหลืออกตาใส่เขาก่อนถามต่อ "นอกจากแผลมีดที่คร่าชีวิต

บนร่างน้ำใหญ่ของท่านยังมีรอยแผลอื่นหรือไม่"

หยวนเซินขมวดคิ้ว "ไม่เอ๋ยถึงแผลเก่า บนข้อมือแต่ละข้างของน้ำใหญ่มีรอยข่วนใหม่ๆ หลายรอยทว่าเช้าวันเกิดเหตุน้ำใหญ่เพิ่งมีปากเสียดกับน้ำสะใภ้ใหญ่ ตอนที่เขาหมายจะใช้กำลังกับนาง องค์รักษ์หญิงสองคนยึดกุมสองมือเขาไว้... ดังนั้นเจ้าหน้าที่ชั้นสูงตรศพจึงไม่อาจชี้ขาดได้ว่าฆาตกรเคยยึดกุมข้อมือของน้ำใหญ่หรือไม่"

เจิงเซ่าซางถามอย่างระมัดระวัง "คือว่า...เจ้าหน้าที่ชั้นสูงตรศพมีผ้าท้องน้ำใหญ่ของท่านออกดูหรือไม่..."

หยวนเซินไม่พอใจ สะบัดแขนเสื้อกล่าว "โยเซ่าซางจวินถามเยี่ยงนี้แต่ไรมาล้วนยึดถือผู้ตายเป็นใหญ่ เทียบเจ้าหน้าที่มาตรวจดูศพก็เป็นการกระทำอันจำใจแล้ว นี่จะให้ผ้าท้องอีก? ไม่เท่ากับมองข้ามศีลธรรมกับความรู้จักของญาติหรือ ถึงอย่างไรน้ำใหญ่ก็เป็นบุตรชายคนโตที่เกิดจากภรรยาเอกของท่านตา หากศพของเขาไม่สมบุญ สกุลเหลี่ยมย่อมอัปยศทั้งตระกูล!"

เจิงเซ่าซางรีบยกมือขอให้ละเว้น "ได้ๆ ถือว่าข้าพุดผิดไป ไม่ผ้าก็ไม่มีผ้าสิ! ข้าเพียงแต่อยากรู้ว่าวันนั้นน้ำใหญ่ของท่านกินสิ่งใดบ้างกันแน่" เจ้าหน้าที่ชั้นสูงตรศพขณะนี้คงจะดูแลช่วงเวลาการตายเท่านั้น

หยวนเซินเลิกขุ่นเคือง เอ่ยอย่างคล้ายจุกคิดอันใดได้ "...ดูเหมือนแต่แรกเริ่มเจ้าก็คิดว่าคนที่ฆ่าน้ำใหญ่เป็นผู้อื่น น้ำสะใภ้ใหญ่กับโยวถงเป็นผู้บริสุทธิ์"

"มิผิด" เจิงเซ่าซางพยักหน้ารับ "วานขึ้นตอนเข้ามาที่นั้นก็คิดเช่นนั้นแล้ว"

"นี่เพราะเหตุใด" หยวนเซินกังขา

"ข้อแรก...เพราะน้ำใหญ่ของท่านถูกแทงจากด้านหลัง ต่อให้

ด้านหลังไม่มีเลือดออก แต่ด้านหน้าล่ะ ถ้าปากแผลใหญ่เพียงนั้น ผู้ที่ลงมือจะไม่มีรอยเลือดเประอะแม่สักหยดได้อย่างไร ทว่าเลือดฝารวมถึงเลือดคลุมขนสัตว์ที่ไย่ดวงสวมในวันนั้นล้วนไม่มีคราบเลือดสักนิดเดียว ข้าเคยให้คนไปสอบถามที่เหลือแล้ว พบว่าไย่ดวงไม่มีพฤติกรรมปกปิดหรือทิ้งทำลายเลือดเปื้อนเลือดเลย"

หยวนเซินยิ้มกล่าว "เซ้าซางจวินมีความเห็นสูงส่งโดยแท้ เอาเถิด เช่นนั้นข้อสองเล่า"

เจิงเซ้าซางตอบ "ข้อสองนะหรือ เพราะได้ทำหลังบอกข้าว่าเขาพอจะรู้จักชวีฮูหยินกับสกุลชวีไม่มากนักน้อย คดีฆ่าคนตายนี้ น่าจะไม่ใช่ว่าการกระทำของฝ่ายชวีฮูหยิน เขาฉลาดกว่าข้า เชื่อเขาอย่ามจะผิด"

หยวนเซินจูงมือ เดินห่างไปทันใด กระทั่งหยุดยืนริมหน้าต่าง ค่อยหมุนตัวมาเอ่ยประซัด "ในเมื่อเขาถูกต้องทุกอย่าง เจ้ายังจะมาที่นี้ ทำอันใด เป็นเด็กที่อยู่บ้านรอเขาปิดคดีก็พอ!"

เจิงเซ้าซางไม่นึกโกรธ ยังคงตอบอย่างยิ้มแย้ม "เพราะข้ากับเขา คิดไม่เหมือนกันนะสิ ข้าเห็นว่าควรสืบหาเบาะแสจับกุมคนร้ายตัวจริง คืบความบริสุทธิ์ให้รัชทายาทกับชวีฮูหยิน"

"แต่หลังปู่ก็กลับไม่คิดเช่นนั้น" ดวงตาหยวนเซินแฝงรอยยั่วเข้า

"มิเพียงแต่เขาที่ไม่คิดเช่นนั้น เกรงว่าคุณชายหยวนเองก็ไม่คิดเช่นนั้นเหมือนกัน... ที่พวกท่านคิดคือจะสยบเหตุวุ่นวายนี้อย่างไรให้สมบุญ" เจิงเซ้าซางเอ่ยอย่างเยือกเย็น "หาไม่ด้วยสติปัญญาของคุณชายหยวน คงไม่อยู่เฉยจนถึงตอนนี้หรอก"

แววตาของหยวนเซินวูบไหว ชั่วครู่ให้หลังจึงยิ้มกล่าว "เซ้าซางจวิน เบื้องหลังเรื่องนี้พลิกผันสุดคาด ลึกลับสุดหยั่ง สืบมากไปหนึ่งส่วนไม่แฉแล้ว"

พัชร์พันเกินควรว่าเดินขาดไปหนึ่งก้าวก็ง่ายที่จะกลับมาเมื่อเปล่า อันที่จริง... อาจเป็นหลังบู๊ตี่ต่างหากที่ถูกต้อง"

เจิงเซ้าซางเอ่ยอย่างไม่ตั้งใจแม้แต่่น้อย "ได้เท่าหลังยอมถูกต้องอยู่แล้ว พวกท่านล้วนถูกต้อง แต่ข้าก็ถูกต้องเช่นกัน ข้าเพียงอยากรู้ว่าเหลือยั้งซึ่งตายอย่างไรกันแน่... ทุกคนต่างทำในส่วนของตนเองไปก็พอ"

หยวนเซินเอียงศีรษะตรึงตรอง ก่อนตอบป๋นยืม "ก็ถูกต้องของเจ้า เพียงแต่... พักนี้เซ้าซางจวินอารมณ์เย็นขึ้นไม่น้อยทีเดียว หากเปลี่ยนเป็นเมื่อก่อน ไม่พันสามประโยคจะต้องทะเลาะกับข้าแล้ว"

เจิงเซ้าซางขบคิดเล็กน้อย "อืม คงเพราะข้าพบเจอบุรุษที่ดีกับข้ามาก แสนมากกระมัง"

สีหน้าหยวนเซินเย็นเฉียบทันใด

"เมื่อก่อนข้าไม่เคยคิดเลยว่าจะออกเรือนกับบุรุษเช่นได้เท่าหลัง ช่วงเวลาที่พวกเราสองคนทะเลาะกันยิ่งมากกว่าช่วงเวลาที่ดีกันเสียอีก" เจิงเซ้าซางมองไปทางผนังทิศเหนือ นอกหน้าต่างกลมเล็กสามบานที่เรียงตัวเป็นรูปอักษร 'ผืน' นั้น แลเห็นน้ำทะเลสาบใสเย็น ระลอกแสงทอดไกล "แต่ตอนนี้มาคิดดูแล้ว คล้ายว่ามาเยือนโลกใบนี้หนึ่งเที่ยว หากข้าไม่ได้พานพบเขา ก็คงเหมือนขาดอะไรบางอย่างไป"

ดังนั้นคุณชายหยวน... ข้ากับได้เท่าหลังยังจะทะเลาะกันอีก มิใช่เพราะท่าน ก็เป็นเพราะเรื่องอื่นสักเรื่อง แต่เกรงว่าพวกเราคงจะไม่แยกทางกันด้วยเหตุนี้หรือ... ท่านยังคงไปดูตัวให้ดีๆ เกิด"

ในปากหยวนเซินขมเฝื่อน "แล้วเจ้ายังให้ข้ามาเป็นเพื่อนเจ้าถึงที่นี่?"

"เพราะข้าไม่เคยเห็นศพหน้าใหญ่ของท่าน ย่อมต้องหาใครสักคนมาสอบถามนะสิ อีกอย่าง... ท่านจะรั้งอยู่ที่นี้อีกไม่นานแล้ว"

"อันใดเรียกว่า 'รั้งอยู่ไม่นาน'?" หยวนเซ็นฉงน

เชิงเช่าซางหมุนตัวกลับมา คล้ายมีจันตาคายี "ท่านรออีกประเดี๋ยว ข้าคะเนว่าใกล้เวลาแล้วละ นั่นอย่างไร มาแล้ว"

บ่าวสูงวัยที่ดูท่าทางเป็นพ่อบ้านจวนสกุลเหลืองรีบรุดเข้ามาในเรือน คารวะหนุ่มสาวทั้งสองก่อนเอ่ย "คุณชายหยวน ใต้เท้าผู้เฒ่าหลายท่าน อยู่ด้านหน้ามีปากเสียงกันรุนแรง ใต้เท้าผู้ว่าการจึงให้เชิญท่านไปห้ามทัพ ขอรับ"

หยวนเซ็นมองดูเชิงเช่าซาง เห็นนางส่งยิ้มให้ด้วยสีหน้าเช่นผู้บริสุทธิ์ เขาซึ่งตาอยู่เป็นนาน คิดแล้วรู้สึกที่ตนเองชวนระอา จึงส่ายหน้าเหยียด แขนเสื้อยาว เดินตามบ่าวสูงวัยผู้นั้นออกไป

เหลืองซิวเฟยที่เดินตามพ่อบ้านจวนสกุลเหลืองเข้ามา มีรอยยิ้ม แต่้มักคิดว่า เอ่ยอย่างกระตือรือร้นยิ่งยวด "นายหญิงน้อย ท่านต้องการ ผู้ช่วยเช่นไรสิ่งข้าน้อยมาได้เต็มที่เลยขอรับ! คนแซ่หยวนฟังไม่ได้จริงๆ เสียด้วย เมื่อครู่ท่านไม่ควรเชิญเขามาสืบคดีด้วยกันเลย!"

"เจ้าพ่อได้แล้วกระมัง! ไม่ใช่เพราะนายน้อยของเจ้าหรือ!" เชิงเช่าซาง โต้กลับ "ข้าอยากไปดูศพของเหลืองซึ่งตั้งแต่วานขึ้นแล้ว แต่นายน้อยของเจ้าบอกว่าตราบิตที่เขายังมีลมหายใจอยู่หนึ่งเฮือก ข้าจึงเลิกหวังที่จะไป! ช่างน่าขันเสียไม่มี ข้าเห็นศพมาน้อยหรือไรกัน!"

เหลืองซิวเฟยรีบแก้ต่าง "มีอาจกล่าวถ้อยคำเช่นนี้ เห็นศพเป็นพืด ในสนามรบกับลูกปลาศพศพหนึ่งอย่างถี่ถ้วน นั้นมันคนละเรื่องกันเลยนะ ขอรับ!"

"ข้าไม่ได้จะดูปลาศพนั้นกับมือข้าเองเสียหน่อย แต่ให้เจ้าหน้าที่ ชั้นสูตรศพเป็นผู้ตรวจสอบ ส่วนข้าเพียงมองดูเท่านั้น!"

"ตอนตรวจศพจะต้องปลี่ยนผ้าผ่อนทั้งร่าง เหลียงซึ่งเป็นบุรุษวัยฉกรรจ์
ผู้หนึ่ง ให้...ให้...ให้ท่านชมดูสิ่งนั้น อย่าว่าแต่นายน้อยเลย ข้าน้อยเองก็
ขอยอมตามอดให้รู้แล้วรู้รอดไป!"

"พูดเหลวไหลให้น้อยๆ หน่อย! หากวานขึ้นเข้าได้ตรวจศพ คงพบ
จักจั่นหยกในปากเหลียงซึ่งขึ้นนั้นแต่แรก เป็นเพราะพวกเจ้าเหล่าบุรุษที่
คร่ำครึนี้เอง ถึงหวิดจะทำให้เสียการใหญ่! เจ้าจงออกไปให้ข้าบัดเดี๋ยวนี
ข้าคนเดียวกี่เพียงพอ!"

เสียงโต้แย้งภายในเรือนตำราแว่วออกมา หยวนเฉินที่อยู่ด้านนอก
ชะงักฝีเท้าเหลียวกลับไป ราวได้ยินเสียงอันไพเราะของเด็กสาว

พ่อบ้านจวนสกุลเหลียงผู้นั้นหันกลับไปมองแล้วยิ้มกล่าว "แม่นางน้อย
สกุลเจิงผู้นี้โฉมงามหลักแหลมนะขอรับ"

หยวนเฉินขานดังอ้อมเบาๆ หนึ่งที่ ก่อนออกเดินอีกครา

นับแต่วัยแรกรุ่ง เขาเคยคิดคำนวณอย่างละเอียดเกี่ยวกับตัวเลือก
ภรรยา ไม่ว่าจะเป็นชาติกำเนิด วงศ์ตระกูล ชื่อเสียง ยศขุนนางของบิดา
กับพี่ชาย ชั่วอำนาจที่เกี่ยวข้องเป็นเครื่องญาติ ตลอดจนอุปนิสัย ความรู้
ความสามารถ และรูปโฉม...เขาเคยคิดมาทั้งสิ้น แต่ภรรยาผิด ภัยลามถึง
สามรุ่น ดังนั้นเขาจึงแสนจะรอบคอบมาโดยตลอด

ตอนนี้เขาอายุสี่สิบเอ็ดแล้ว เรื่องแต่งงานไม่เหมาะจะประวิงต่อไป
เขาจึงยึดตามความต้องการของตน คัดสรรตัวเลือกภรรยาที่ 'เหมาะสม'
ไปตามขั้นตอน ดูเดียวกับกำหนดแผนงานราชการ

อ่อนโยนเปิดเผย ภูมิฐานรู้เหตุผล รูปโฉมความสามารถเพียบพร้อม...
เขาเห็นแล้วเห็นอีก ประวิงแล้วประวิงอีก ทว่าอย่างไรก็ไม่อาจพึงพอใจเขา
เสียที แรกเริ่มเขาเองก็ไม่เข้าใจสาเหตุ ตอนนี้มาคิดดูแล้ว อาจเพราะ

พวกนางล้วนมิใช่แบบเชิงเซ้าซางกระมัง

แต่นั้นแล้วอย่างไร วางหมากเข้าไปตัวเดียว พ่ายแพ้ทั้งกระดาน
ชีวิตหลังจวนมีประโยชน์หนึ่งกล่าวได้ถูกต้อง...ชีวิตยังคงต้องดำเนินต่อไป

สาวทอผ้าภาพราว มือเพรียวขาวขยับไหว ธรรดาราลแลตั้งใน
สองฝั่งไกลเท่าใดกัน*

สองฝั่งไกลเท่าใดกัน...สองฝั่งไกลเท่าใดกัน...

ถึงที่สุดชีวิตก็ยังคงต้องดำเนินต่อไป

เชิงเซ้าซางอยู่ในเรือนตรวจค้นอย่างถี่ถ้วนรอบหนึ่ง ไม่เพียงผลัก
ขยับชั้นวางหนังสือ ลูบคลำโต๊ะต่างๆ รวมถึงทดลองป็นหน้าต่างดู ทว่า
ไม่มีสิ่งผิดปกติใดเลย จากนั้นนางยังเดินออกจากเรือนมาลองยืนดูไกลๆ

ความจริงเรือนตำราหลังนี้มีเพียงห้องเดียว ซ้ายขวาของห้อง
ที่เหลือซึ่งประสบเหตุต่างมีห้องปีกอีกด้านละห้อง ทั้งสามห้องเรียง
หน้ากระดานติดกัน ห้องตรงกลางนั้นสว่างกว้างใหญ่ที่สุด ห้องปีกตะวันออก
ก่อเตาเล็กๆ ไว้สองเตา ยามที่เจ้านายต้องการสามารถปรุงอาหารอุ่นสุรา
ในนั้นได้ ส่วนห้องปีกตะวันตกเป็นห้องขนาดกลางใช้สำหรับเก็บของ
มีของเก่าจำพวกเชือก บันได และโต๊ะวางกองอยู่ ด้านบนยังปิดคลุมด้วย
ผ้าหนาเนื้อหยาบ

ห้องครัวเล็กนั้นกวาดถูสะอาดสะอาดอันยิ่ง ในเตามีพื้นเหลือคางอยู่
คาดว่าเพิ่งใช้งานไปเมื่อเร็วๆ นี้ ผิดกับห้องเก็บของที่สะสมไปด้วยฝุ่นผง
หนาบางไม่เท่ากัน ดูเหมือนมีเครื่องมือบางชิ้นมักถูกหยิบใช้ ผ้าเนื้อหยาบ

* มีที่มาจากบทกวี 'ดาวหนุ่มเลี้ยงวัวอันไกลโพ้น' อ้างอิงตำนานเรื่องหนุ่มเลี้ยงวัวกับสาวทอผ้าซึ่งต้อง
พรากจากอยู่คนละฝั่งของทางช้างเผือก พรรณนาถึงความทุกข์ที่คู่รักมีอาจได้อยู่ร่วม แม้ธรรดาราทที่คั่นกลาง
อยู่จะดูคล้ายต้นและไผ่ แต่กลับอยู่ไกลกันสุดจะนับ

จึงมีร่องรอยของการเปิดขึ้นบ่อยครั้ง อีกทั้งบนพื้นก็มีรอยเท้าสับสนปนเป
 เฉงเข้าซางไม่ถอดใจ ย้อนกลับไปยังห้องเกิดเหตุ นางขยับย้าย
 ข้าวของแทบทุกชิ้นรอบหนึ่ง ดูว่าจะปรากฏทางลับอันใดหรือไม่ ทว่าล้วน
 คว่าน้ำเหลว นางจึงหยิบมีดสั้นฝิ่งอัญมณีเล่มเล็กของตนออกมา ใช้ส่วนด้าม
 เคาะผนังไปที่ละด้านเพื่อฟังว่าจุดใดมีเสียงกลวงโหวงหรือไม่ ปรากฏว่า
 ยังคงไร้ผลลัพธ์ ผนังทั้งสี่ด้านล้วนเป็นไม้สลัประณีต อันอาจมีหนาบง
 ต่างกันไปบ้าง ทว่าเสียงโดยรวมของผนังแต่ละด้านล้วนเหมือนกัน

ฉิ่งเข้าซางซัดทศหัวใจ นางเชื่อมั่นว่าเสียงซึ่งไม่มีทางจะตายอย่าง
 ไรที่มาที่ไปเด็ดขาด แต่หากไม่มีบุคคลที่สามเคยเข้ามาในห้องนี้ เช่นนั้น
 เสียงซึ่งตายได้ได้อย่างไรกันเล่า!

เห็นนางอ่อนล้า เหลียงชิวเพยก็เดินยิ้มมาพูดใกล้ๆ "นายหญิงน้อย
 หากเหนื่อยแล้ว มีผู้ไปพักก่อนสักครู่ ตามความเห็นของข้า่น้อย ท่าน
 กลับวังไปนั่งคอยเลยก็ได้ รอข่าวดีจากนายน้อยเป็นพอ ดึกว่าเดินไป
 เดินมาอยู่ที่นี้รอบแล้วรอบเล่า พื้นที่แค่นี้ นายหญิงน้อยยังลูปคล้ำ
 ไม่น่าใจอีกหรืออ้อ"

เดิมฉิ่งเข้าซางเหน็ดเหนื่อยทั้งใจกาย พอได้ยินวาจาที่นางยิ่ง
 เสียหน้าจนหัวเสีย ผลักไสขับไล่เหลียงชิวเพยออกไป ทั้งตวาดสั่งเขา
 รวมถึงองครักษ์ที่เหลือให้ยืนอยู่ข้างนอก ห้ามมารบกวนนาง

หลังจากไล่ตะเพิดคนไปอย่างฉุนเฉียว หัวใจฉิ่งเข้าซางพลัน
 กระตุกดูบ...พื้นที่แค่นี้?

นางผุดความคิดบางอย่างแล้ว

ฉิ่งเข้าซางเริ่มจากเดินอยู่นอกตัวเรือน จากตะวันออกไปตะวันตก
 ใช้ฝัก้าววัดความยาวรวมของห้องทั้งสามจากด้านนอกรอบหนึ่ง ค่อยแยก

วัดความยาวด้านในของแต่ละห้อง นางเกรงว่าจะคลาดเคลื่อน จึงเดินวัดรวดเดียวซ้ำสามหน จากนั้นนำมาหาค่าเฉลี่ย ผลออกมาเป็นดังที่คิดจริงเสียด้วย...

ความยาวรวมด้านนอกของห้องทั้งสามเฉลี่ยได้เก้าสิบห้าก้าว ความยาวด้านในของห้องครัวเล็กคือสิบสามก้าว ห้องเก็บของยี่สิบสองก้าว ห้องหนังสือที่เกิดเหตุสี่สิบสี่ก้าว ในส่วนต่างสิบหกก้าวนี้ เมื่อตัดความหนาของผนังสี่ข้างออกไป ต่อให้คิดหนาๆ หน้อย อย่างน้อยก็ต้องมีความยาวห้าหกก้าวที่หายไป

พื้นที่เหล่านี้หายไปทีใดได้เล่า

ห้องครัวเล็กไม่เพียงคับแคบ ยังมีคนเข้าออกบ่อยครั้ง ซ้ำมีน้ำไฟปะปน ดังนั้น...เชิงเช้าซางจึงเบนสายตาไปยังห้องเก็บของอันที่บิทมึมครันเดินลึกเข้าไป นางพบว่าในนี้ขมุกขมัวมากจริงๆ เห็นอยู่ว่าด้านนอกแสงตะวันสดใส แต่ในนี้มีช่องหน้าต่างเล็กที่อยู่สูงบนผนังทิศใต้ช่องเดียวที่แสงพอจะลอดเข้ามาได้

นางเดินไปยังผนังทิศตะวันออก ซึ่งก็คือผนังกั้นระหว่างห้องหนังสือจุดแห่งจุดไฟเล็กๆ แห่งหนึ่ง มองสำรวจผนังด้านนี้อย่างถี่ถ้วน ไม่ต่างจากห้องที่เสียงซังประสพเหตุ บนผนังห้องนี้ก็ใช้แท่งไม้ตีเป็นตาราง ยาวช่องละประมาณหนึ่งในสามจั้ง ผนังหนึ่งด้านมีช่องตารางเช่นนี้ราวสิบกว่าช่อง นี่เป็นรูปแบบการปลูกสร้างที่สมัยก่อนนิยมอย่างยิ่ง สามารถประคองผนังไม่ให้เปลี่ยนรูปได้

เชิงเช้าซางก้มหน้า ชูแท่งจุดไฟสำรวจพื้นข้างผนัง เนื่องจากหลังเกิดคดี เพื่อจะหามศพของเสียงซังออกไป พวกบ่าวเคยเข้ามาที่นี้หยิบฉวยเปลไม่ไผ่ไปใช้ ส่งผลให้รอยเท้าบนพื้นสับสนยุ่งเหยิง กระนั้น

นางยังคงสังเกตเห็นว่ามีรอยเท้าสองรอยที่ค่อนข้างพิเศษ เพราะสองรอยนี้มีเพียงครึ่งค่อนเท้า ข้ำปลายเท้ายังชี้เข้าหาผนัง และอยู่ห่างจากผนังเพียงหนึ่งช่วงก้าว

เหตุใดจึงมีรอยเท้าเยี่ยงนี้ได้เล่า ยามวิ่งเร็วหากทิ้งรอยเท้าไว้ครึ่งเท้านั้นไม่แปลกแม้แต่น้อย ทว่าปลายเท้าชี้เข้าหาผนัง...จะเอาศีรษะพุ่งชนเข้าผนังไปหรือไร เจิงเซ่าซางเพิ่งสมาธิขบคิดชั่วครู่ก็คลี่ยิ้ม...นี่เป็นท่วงท่าขณะคนผู้หนึ่งจืดจ่อออกแรงใช้สองฝ่ามือดันผนังนะสิ

คิดแล้วนางก็วางแท่งจุดไฟไว้ด้านข้าง หมายถึงทดลองว่าตนจะดันผนังขยับได้หรือไม่ หากไม่ได้ค่อยไปเรียกเสียงชีพเพยจอมพูดมากนั่นแล้วกัน ภายหลังผลักดันจนสุดแรงเกิด เดิมนางคิดจะไปเรียกคนมาช่วยแล้วใครจะรู้ฝ่ามือพลันเลื่อนรูด ผนังถึงกับถูกนางดันยุบตัวลงเป็นโพรง ขนาดเท่ากำสองช่องตารางพอดี

นางตะลึงงันอยู่พักหนึ่ง ก่อนชูแท่งจุดไฟ ย่างก้าวเล็กเข้าไปมองรอบด้านเพียงปราดเดียว นางก็เข้าใจทั้งหมดแล้ว

มิน่าเล่า อยู่ในห้องหนังสือนางเคาะอย่างไรก็ไม่มีคามผิดปกติที่แท้เพราะห้องลับนี้เป็นห้องที่แทรกอยู่ระหว่างสองห้อง เหมือนขนมโก๋สอดไส้ชิ้นหนึ่งที่ตัดขอบข้างออก ความกว้างของมันเหมือนกับอีกสามห้อง ทว่าความยาวกลับมีเพียงสามสี่ก้าว

เงาแสงของแท่งจุดไฟบิดส่าย ทิ้งไม่เอนเอียงไปทางหนึ่งทางใด คาดว่าห้องลับนี้น่าจะมีช่องลมหลายจุด เสียงจากเบื้องนอกสามารถได้ยินชัดแจ้ง ทว่าเสียงจากด้านในดูเหมือนเบื่งนอกไม่อาจจะได้ยิน เพราะเมื่อครู่ตอนเข้ามาคล้ายนางเตะอะไรสักอย่างล้ม องค์กรักกับบ่าวชายด้านนอกดูเหมือนไม่มีใครใส่ใจเลย

เชิงเช่าซางไต้ยีนเหลียงซิวเพยกำลังสั่งบ่าวรับใช้เตรียมอาหารกลางวัน
 ทั่งให้จัดน้ำหวานรสผลไม้เพิ่มมาหนึ่งกา ดีที่สุดให้จัดเป็นรสทับทิม นาง
 ผลิย้ม คิดในใจว่า จอมพุดมากผู้นี้ยังนับว่าละเอียดอ่อน รู้ว่าข้าชอบกิน
 ทับทิม เพียงแต่วันอากาศหนาวเย็นนี้จะไปหาทับทิมได้ที่ใดกัน

นางหันหลังไป เห็นฝั่งด้านในของประตูเล็กที่ตนเดินเข้ามาเมื่อครู่
 ติดตั้งมือจับที่หลอมขึ้นจากเหล็กกล้าสองอัน คาดว่าเมื่อคนในห้องลับ
 อยากรจะออกไป สามารถดึงมือจับนี้

นางชูแท่งจุดไฟกลางเดินไปดูผนังฝั่งตรงข้าม และค้นพบมือจับ
 เหล็กกล้าหนึ่งคู่อย่างง่ายดาย เดิมนางคิดจะดึงมัน ทว่าขบคิดเล็กน้อย
 ก็เปลี่ยนเป็นเอียงกายใช้ไหล่ดันแทน นางออกแรงอยู่สักพัก ผนังจึง
 เปิดเป็นช่อง ลำแสงอันสว่างไสวสอดตรงเข้ามาในห้องลับทันที

ความพยายามไม่เคยหักหลังผู้มูมานะจริงๆ เสียด้วย ฝั่งนี้ก็คือ
 ห้องหนังสือที่เหลียงซิงประสบเหตุ!

เชิงเช่าซางประหนึ่งได้กินผลเหรินเซ็น* สิบแปดผล ความเหนียวล้า
 สลายสิ้น ทั่วร่างปลอดโปร่ง ยินดีสุดประมาณ! มีนำเล่า นางค้นหาทางลับ
 ห้องลับในห้องหนังสือของเหลียงซิงอย่างไรล้วนเปล่าประโยชน์ เป็นเพราะ
 ประตูลับบานนี้เปิดได้เพียงจากฝั่งห้องลับนี้เอง!

นางก้าวออกจากห้องลับ มัวกระหึ่มกับตนเองพักหนึ่ง ขณะคิดจะ
 ตะโกนเรียกเหลียงซิวเพยมา เสียงกรีกหนึ่งหนพลันแว่วขึ้นที่ด้านหลัง
 ไม่รอให้นางเหลียวกลับไป ฝ่ามือเย็นเยียบมีพลังข้างหนึ่งก็หิวตัวนาง
 กลับเข้าห้องลับไปในคราวเดียว สิ้นเสียงที่บๆ สองหน ประตูลับซ้ายขวา
 สองบานล้วนถูกปิดลงเสียแล้ว

* ผลเหรินเซ็น เป็นผลไม้เขียนในตำนาน มีรูปลักษณะคล้ายโสมคน กินแล้วทำให้อายุยืน

"อันที่จริงข้าไม่เคยอยากรู้ว่าเสียงซึ่งตายอย่างไร เพราะว่ามันถึงที่สุด ผู้ที่จะวางแห่ฟ้าตาข่ายดิน รวบรวมการเดินทางของชีวิตหลังจวินเข้าในแผนการ ด้วยเช่นนี้ได้ หากมิใช่คนสกุลเสียงเองย่อมไม่อาจทำสำเร็จ ยิ่งไม่ใช่ คนผู้เดียวจะทำได้ลุล่วง" หลังปู่ก็กล่าว

เสียงจู่ก็หันหน้าดำทะมึน ไม่เปล่งเสียงสักคำ

"บัดนี้เรื่องยังไม่ลุลงลาม กรมอาญาฯยังพอจะไ้หน้าสกุลเสียงได้บ้าง ทว่ารอจนยามที่โอรสสวรรค์พิโรธ มีรับสั่งจับกุมบ่าวทุกระดับชั้นใน สกุลเสียงไปเค้นสอบอย่างละเอียดหนึ่งรอบ มิหรือยังจะสืบไม่ทราบ"

เสียงจู่ก็ถอนหายใจกล่าว "ข้ารู้เปรียบกับให้คนของกรมอาญามา ไต่สวน มิสู้ข้าเป็นผู้ซักถามเอง เพียงแต่...ระดมคนเริ่มสืบสวนเมื่อใด ก็ยรติภูมิของสกุลเสียง..."

"หรือว่าตอนนี้ยรติภูมิของสกุลเสียงคืนัก?" หลังปู่ก็ถากถาง "ระดมคนในบ้านตนเอง ย่อมดีกว่าให้กรมอาญาฯระดมใช้ทัณฑ์ลงโทษ กระมัง ได้แต่ให้ผู้ว่าการ ผู้แซ่หลังขอกกล่าวเพียงเท่านี้ สรุปลือภายในวันนี้ หากท่านไม่อาจมอบคำตอบแก่ข้า เข้าวันพรุ่งนี้ผู้ใต้บังคับบัญชาของ ได้เท่านี้ก็มาถึงที่นี่เพื่อจับกุมคน"

เสียงจู่ก็โกรธกรุ่น "ภายในวันนี้? เจ้าใจร้อนเกินไปแล้ว..."

"เรื่องราวยิ่งลากยาว รัชทายาทก็ยิ่งได้รับผลเสีย! รอถึงสิบวัน ครึ่งเดือน ทุกผู้คนทั่วเมืองหลงเชื่อถือคำลือเกี่ยวกับรัชทายาทจนสิ้น ถึงตอนนั้นได้แต่ให้ผู้ว่าการสืบจนความจริงปรากฏก็ป่วยการแล้ว!"

เสียงจู่ก็ถูกต้อนจนมุม เขาตบโต๊ะแรงๆ หนึ่งหนก่อนตอบรับเสียงก้อง "ได้ ข้าจะจับกุมผู้ต้องสงสัยทั้งหมดมาสอบสวน ให้คำตอบแก่เจ้าซึ่งก่อน ตะวันตกดิน!"

"ได้ทำให้ผู้ว่าการเฉียบขาดยิ่ง" หลังปู้่อี่เอ่ยป่นยืมน้อยๆ "ข้าจะนั่งคอย ฟังข่าวดี เรื่องยุติแล้วจะจัดเลี้ยงขอขมาที่เสียมารยาทต่อท่านในวันนี้"

เหลียงอู่จี้บอกมือติดๆ กัน "เฮ้อ นี่ไม่ต้องกล่าวถึงหรอก เป็นโชคร้าย ของวงศ์ตระกูลต่างหาก โชคร้ายของวงศ์ตระกูล..."

ตอนนี้เององค์กรฯหนุ่มน้อยคือตาทมหดจุดผู้หนึ่งพลันบุกพรวด เข้ามาโดยไม่รายงานก่อน ถลาคู่ตูดเข้าลงเบื้องหน้าหลังปู้่อี่ แล้วตะเบ็งเสียง เรียกทันใด "นายน้อย! แย่แล้วขอรับ นายหญิงน้อย...นายหญิงน้อย นาง... นางหายตัวไป!"

หลังปู้่อี่หน้าถอดสี ครว่าตวงองค์กรฯผู้นั้นแล้วถามเสียงกร้าว "เกิดเรื่องอะไรขึ้น! ข้าสั่งให้เจ้าเฝ้าดูนางไม่ใช่หรือ!"

เหลียงชิวเฟยเงยหน้าขึ้น ละอายใจจนหลังเหงื่อโชกใบหน้า "นายหญิงน้อยเดินไปเดินมาอยู่ในห้องสามห้องของเรือนตำราโดยตลอด ตั้งแต่ต้นจนจบพวกข้าไม่น้อยล้นเฝ้าอยู่นอกเรือน เมื่อชั่วครู่ก่อนยังเห็นนาง เข้าๆ ออกๆ อยู่เลย ใครจะรู้เพียงพริบตาเดียวนางกลับหายตัวไปเสียแล้ว นอกเรือนมีคนตั้งมากเพียงนั้น นอกจากพวกข้าไม่น้อยก็ยังมีบ่าวชายหญิง ไฉนจึง...ไฉนจึงได้..."

หลังปู้่อี่หันขวับมองไปทางเหลียงอู่จี้ สีหน้าของชายหนุ่มเรียบสงบ ทว่าในดวงตาดูจะมีเปลวเพลิงลุกโชติช่วง "ได้ทำให้ผู้ว่าการ เกรงว่าวันนี้ ผู้เยาว์ต้องลวงเกินจวนของท่านครั้งใหญ่แล้ว"

ภายในห้องลับอันเงียบสงัดอิมคริม มีเพียงแสงริบหรี่ส่ายไหวจาก แท่งจุดไฟเล็กๆ แท่งนั้น บุรุษที่แต่งกายในชุดบ่าวผู้หนึ่งยืนอยู่ได้แสงไฟ ริ้วกล่อมเนือบนใบหน้าไปบนขึ้นนิดๆ ยิ่งแลดูร้ายน่าพรั่นพรั้ง เขาเดิน

ประชิดมาทางเชิงเสาซางซ้าๆ พลางเปล่งเสียงหัวเราะอันชั่วร้ายเบาๆ ประหนึ่งกำลังหยอกเย้าหนอนน้อยในอุ้งมือ

เชิงเสาซางถูกคุกคามไปถึงส่วนท้ายของห้องลับอันแคบยาว จนกระทั่งแผ่นหลังชิดติดผนัง นางเพียรบังคับตนเองให้ยึดกายตรงก่อนพลันเอ่ย "คุณชายเหลียงรู้ลึกรู้ลึกว่าฆ่าแล้ว ตนเองก็จะรอดปลอดภัยได้?"

เหลียงสยาหัวเราะเอิ๊กอ๊ากสั้นกระชั้นดูเสียงของนกแกลก "ห้องลับนี้ไม่มีใครล่วงรู้ ซ้ำเชือดเจ้าทิ้ง รอจนคลื่นลมผ่านพ้นค่อยมาสะสางศพเจ้า ใครกันจะรู้ได้"

"โยคุณชายเหลียงไม่ถามแล้วว่าได้ทำหลังไปทีใด ซ้ำอยู่ที่นี้คั้นไปคั้นมา เขากลับสนทนาลับอยู่กับญาติผู้พี่ของท่านจวบจนบัดนี้ ท่านว่าพวกเขากำลังพูดคุยกันใดกันอยู่" เชิงเสาซางฝันทำเยือกเย็น ทั้งที่หน้าผากผุดเหงื่อซึม

เหลียงสยาชะงักไปเล็กน้อย ก่อนเอ่ยกลับหัวเราะหยัน "เจ้าไม่ต้องมาหลอกซ้า!"

"ซ้าไม่ได้หลอกท่าน!" เชิงเสาซางพยายามควบคุมไม่ให้เสียงตนเองสั่น "ความจริงเหตุที่ทุกคน รวมถึงใต้เท้าผู้เข้มงวดเที่ยงตรงถูกรื้อเรื่องระหว่างชวีฮูหยินกับรัชทายาททำให้ดวงตาพรัมัวนั้น ล้วนเป็นเพราะฐานะอันสูงศักดิ์ของรัชทายาทเกี่ยวโยงเป็นวงกว้างยิ่ง หือ! คนเป็นขุนนางเหล่านี้มักชอบมองเรื่องราวไปในทางใหญ่โต คดียิ่งสะสางยากก็ยิ่งดี ผู้ที่พัวพันยิ่งสูงศักดิ์ก็ยิ่งภาคภูมิใจกับผลงาน! ทว่าหากลองคิดดูอีกที เรื่องราวอาจไม่ได้สับสนยุ่งเหยิงถึงเพียงนั้น อาจแค่มีคนบางคนหมายใช้ประโยชน์จากเรื่องของชวีฮูหยินกับรัชทายาทมาอำพรางตนเองก็เป็นได้"

ใบหน้าเหลียงสยาค่อยๆ เขียวคล้ำ "หรือว่าหลังปู่ก็ตายออกแล้ว?"

เชิงเช้าซางไม่กล้ากระทั่งจะปาดเหงื่อ ยังคงคลี่ยิ้มน้อยๆ "คิดสิว่า พี่ชายท่านตายแล้ว ใครกันจะได้รับประโยชน์สูงสุด อันที่จริงไม่ใช่วิสุทธินิหน หากแต่เป็นท่าน บุตรชายของพี่ชายท่านเพิ่งจะก่ีชวบ ส่วนผู้ว่าการเหยียงก็อายุสี่สิบหกสี่สิบเจ็ดแล้ว จนบัดนี้ยังคงไร้บุตรชาย เมื่อพี่ชายท่านจากไป ผู้ว่าการเหยียงนอกจากแต่งตั้งท่านเป็นผู้นำสกุลรุ่นต่อไปก็ไม่มีทางอื่นอีก"

"ในเมื่อพวกเจ้าล้วนรู้แล้ว เหตุใดยังไม่มาจับข้าเล่า" เหยียงสยาพลันใจเย็นลง เปล่งเสียงหัวเราะอันชวนสะพรึง

เชิงเช้าซางแสร้งถอนใจอย่างจนปัญญา "เพราะพวกเราไม่รู้ว่่าที่แท้ท่านฆ่าคนด้วยวิธีใดนะสิ! อย่่างไรเสียท่านก็เป็นคุณชายสกุลเหยียง ดังคำว่่า 'ทัณฑ์ไม่ถึงขุนนางระดับสูง' จะให้จับท่านไปลงทัณฑ์ทรมานที่กรมอาญาหนึ่ยกหรือไร ย่อมต้องมีหลักฐานจึงจะตั้งข้อหาท่านได้! แฮื้อน่าสะทกสะทอนใจนัก ผู้คนล้วนยกย่องว่่าได้ทำหลังแก่งกาจจนน่าตระหนก แต่จนบัดนี้กลับยังคิดไม่ออกว่่าท่านลงมือเช่นไรกันแน้!"

เหยียงสยาหัวเราะร่วนดังฮ่าๆ แล้วพูดอย่่างตั้งใจ "นั่นย่อมแน่นอน! วิธีการนี้เป็่น..." เขาพลันชะงักกึ่ก ก่อนคลี่ยิ้มเอ่ยต่อ "เป็นข้าที่เคັนส่องวางแผนออกมา! หากมิใช่แม่นางน้อยเยี๊ียงเจ้าค้ล้าหาเปะปะไปทั่ว ไม่ว่่าผู้ใดขบคิดจนหัวแตกก็คิดไม่ออกหรอก!"

"ผู้เยาว์กั้งขานัก ขอคุณชายเหยียงโปรดอย่าตระหนั้คำชี้แนะะ" เเชิงเช้าซางทำเป็่นบอบบางน่าสงสาร หวังใจให้กฏที่ว่่า 'ตัวร้ายตายเพราะพูดมาก' นั้นบังเกิดผล เหยียงชีวเพยเป็่นคนรอบคอบ แม้ถูกนางต่อว่่า 'ไล่ออกไป กระนั้นทุกๆ ไม่ถึงครึ่งเค่อลั้วนเป็่นต้องเข้ามาในเรื่อ้นดูว่่านางทำอันใดอยู่

"วันนั้นข้าแฝงตัวเข้ามาในห้องลับนี้ตั้งแต้เข้า รอคอยจวบจน

ตอนใกล้เที่ยง ได้ยินพี่ชายก่นด่าโยวถงหญิงชั้นต๋านั้น ทั้งยังผลักชั้นวางหนังสือล้มลงอย่างเกรี้ยวกราด ช้ำรอกกระทั่งโยวถงจากไปไกลค้อยต้นผนังออกไป พี่ชายตกใจยิ่ง เขาไม่เคยรู้เลยว่ามีห้องลับนี้ ความจริงข้าก็ค้นพบมันโดยบังเอิญเช่นกัน ข้าแสร้งพูดล้อเล่น ฉวยจังหวะขณะสนทนาแทงเขาตายในมิดเดียว แล้วผลักเขาไปนั่งข้างผนัง จอพับสองเข้าของเขา ให้ศพดูเหมือนเคยอยู่ในหีบตำรา จากนั้นใส่ยาสลบเล็กน่อยลงในบ้านสุรา ค่อยกลับมาซ่อนตัวในห้องลับ ถอดเสื้อนอกออก ผลัดเปลี่ยนเป็นชุดบ่าวชาย รอจนช่วงบ่ายซวิหลังจวินค้นพบศพ ข้างนอกซูลมุนวุ่นวาย ข้าจึงฉวยโอกาสปะปนจากไป"

"แผนการเยี่ยม!" เฉิงเข้าซางพูดสนับสนุนเต็มที่ "เห็นที่คนข้างนอก ล้วนมองคุณชายผิดถนัด ท่านมีเพียงวรยุทธ์สูงส่ง ยังเจ้าปัญญามากแผนการเรียกว่าเพียบพร้อมทั้งบุญบารมีโดยแท้"

เหลียงสยาหัวเราะร่าอย่างกระหิ้มใจ จากนั้นสีหน้าพลันขริมรูปคูกคามเข้าใกล้นางทีละก้าว "เจ้าไม่ต้องถ่วงเวลาหรอก หึๆ เพียงแต่... ดูเจ้าโฉมงามปานบุปผาหยก มีผู้ก่อนตายให้ข้าได้สำราญใจสักหน่อย"

เดิมฉิงเข้าซางหวาดกลัวยิ่งยวด ครั้นได้ยินถ้อยคำนี้กลับจุดประกายความคิดบางอย่าง ที่แท้ก็จะขึ้นใจก่อน เช่นนั้นนางก็มีโอกาสแล้วนะสิ นิ้วมือนางลอบแตะไปที่มิดสันฝั้งอัญมณีเล่มเล็กตรงข้างเอว

ห้องลับมิดทึมเป็นทุนเดิม ประกอบกับมิดสันเล่มเล็กนั้นถูกท่านลุงวันสั่งทำมาแบบหุรหาวอลังการ เต็มไปด้วยอัญมณีไม่พอ ปลายสองด้านยังโค้งขึ้นดูจันทรเสี้ยว คนทั่วไปได้เห็นล้วนต้องนึกว่ามันเป็นเพียงเครื่องประดับของเด็กสาวจำพวกเดียวกับหยกครึ่งวงกลม

ขณะที่เหลียงสยากำลังจะโถมตรงมา เสียงอึกทึกก็ดังขึ้นที่เบื้องนอก

ได้ยินแต่เสียงตะโกนขององค์กรักษัตริย์ดังติดต่อกัน...

"แม่นางเชิงเล่า แม่นางเชิงหายตัวไป!"

"ห้องนี้เข้าดูแล้ว นางไม่อยู่! ห้องนั้นเล่า"

"ก็ไม่อยู่เหมือนกัน!"

"รีบปิดล้อมสามห้องนี้ไว้ ห้ามใครเข้าออก อาเพย เจ้าไปแจ้งนายน้อย
เร็วเข้า!"

เหลียงสยาหน้าเขียวคล้ำ เฉ่งเซ่าซางยี้ดกายตรงเอ่ยเยาะหยัน "ตอนนี้
ต่อให้ท่านฆ่าข้าก็ออกไปไม่ได้แล้ว!"

เหลียงสยาพุ่งตรงมาอย่างโกรธเกรี้ยว ปากก็ตะคอกลั่น "นางเด็ก
ต่ำช้า!"

ฉิ่งเซ่าซางงอตัวกลิ้งหนึ่งตลบ ลอดผ่านใต้แขนของเขาไป ก่อนเอ่ย
เสียงเย็น "ท่านกับข้าไม่มีความแค้นในปัจจุบัน ทั้งไม่มีเรื่องบาดหมาง
แต่หนหลัง ท่านไยต้องหาความกับข้าให้ได้เล่า มีผู้ปล่อยข้าจากไป ข้า
รับรองว่าจะไม่พูดเรื่องของท่านออกไปแน่ รอจนเหล่าองค์กรักษัตริย์ถอนกำลัง
แล้วท่านค่อยหนีไป มิใช่ดีพร้อมหรือ"

เหลียงสยาอึ้งงันไปชั่วอึดใจ ครั้นได้สติแจ่มใสก็ตวาดด้วยโทสะ
"ข้ามีหรือจะเชื่อเจ้า! นางเด็กต่ำช้ากลอกกลิ้ง มอบชีวิตมา!"

ฉิ่งเซ่าซางเส็งตำแหน่งอย่างแมนยำ ก่อนพุ่งปราดไปจวดย่างจุดไฟ
ที่เสียบอยู่บนผนัง ย่ำดับแล้วเก็บซ่อนเข้าแขนเสื้อทันที

ในห้องลับพลันมืดมิดไปทั่ว เหลียงสยาไม่ได้พกแท่งจุดไฟมาด้วย
จึงได้แต่ท่าอพยพลางคลำหาเด็กสาวท่ามกลางความมืด ฝ่ายฉิ่งเซ่าซาง
ที่รูปร่างเล็กอ้วนแฉ้น สดับฟังเสียงหายใจอันหนักหน่วงของเหลียงสยา
พลางลอดซ้ายหลบขวา ชั่วขณะเขาถึงกับไม่อาจจับตัวนางได้ ทว่าไม่ช้า

เขาก็เข้าใจกฎแฉสำคัญ เริ่มคว้าจับตั้งแต่ปลายด้านหนึ่งของห้องลับ อันแคบยาว มือทำกางออกแกว่งไกว เดินหน้ารุกประชิดมาที่ละก้าว ในที่สุดนางก็หมดหนทางจะหลบหลีก ถูกเขาจับกุมในกำมือจนได้

เหลียงสยาบังเกิดจิตอำมหิต มือกดบนลำคอเด็กสาวหมายจะบีบเค้นให้ตาย ขณะเดียวกันเชิงเซ่าซางเองก็กำมีดสั้นเล่มเล็กไว้ในฝ่ามือ หมายจะกรีดหนึ่งมีดบนหลอดเลือดแดงใหญ่ตรงลำคอของเขา

ตอนนี้เองเสียงอันกังวานทว่าเร่ร่อนของชายหนุ่มผู้หนึ่งก็ดังขึ้น ที่เบื้องนอก นี่เป็นเสียงซึ่งต่อให้อยู่ที่ท่ามกลางผู้คนนับหมื่นก็จะได้ถูกมองข้าม เป็นอันขาด "นางอยู่ที่ใด!"

"เรียนนายน้อย ทั้งสามห้องล้วนค้นจนทั่วแล้ว แม่นางเชิงไม่อยู่จริงๆ ขอรับ!"

"จื่อเซิง แม่นางเชิงเดินเตร่ไปที่อื่นแล้วไม่ได้บอกเหล่าองค์กรภัย หรือไม่" นี่เป็นเสียงของผู้ว่าการเหลียง

"ไม่หรอก นางแม้อายุน้อย ทว่าเป็นคนระวังรอบคอบ ยามปกติเดินอยู่ในวัง น้อยครั้งนักจะไม่พานางกำนัลชั้นที่ไปด้วย ยิ่งไม่ต้องเอ่ยถึงสถานที่เช่นนี้ นางไม่มีทางจากไปโดยไม่บอกกล่าว!"

การเคลื่อนไหวของเหลียงสยากับเชิงเซ่าซางหยุดชะงักโดยพร้อมเพรียง

ดวงตาของเชิงเซ่าซางกลอกวูบหนึ่งก่อนกล่าวว่า "ท่านอย่าฆ่าข้า จะดีกว่า ใช้ข้าเป็นตัวประกันเถิด"

เหลียงสยาแสร้งยิ้มอย่างดูร้าย "พวกเขาหาที่นี่ไม่พบหรอก ข้าฆ่าเจ้าแล้ว ซ่อนตัวจนฟ้ามีด พวกเขาสลายตัวไป ข้าค่อยหลบหนี!"

ขณะคิดจะพูดว่า 'แม้แต่ข้ายังหาห้องลับนี้พบ นับประสาอะไรกับ

หลังปู้้อีเล่า' นางก็พลันได้ยินเสียงเครื่องเครื่องระลอกหนึ่งดังขึ้นที่เบื้องนอก คล้ายเป็นหินเหล็กบางอย่างที่แสนหนักอึ้ง

เสียงพูดของหลังปู้้อีแม่ฟังคล้ายเรียบสงบ ทว่าระดับเสียงกลับ ดังก้องขึ้นมิใช่น้อย "ได้ทำให้ผู้ว่าการ ขอล่วงเกินครั้งใหญ่แล้ว องครักษ์! ลงมือได้ จงรีบสามห้องนี้ทิ้งเสีย!"

เหลียงสยาตะลึงงัน เจิงเช่าซางเองก็ตาค้างอยู่บ้างขณะเงิมง่า"ไฉน ช่างนี้ไม่ถึงเรื่องร้องเรียนนะ ทำราวแมลงวันที่ไร้หัว มัวหาทางลับห้องลับ อะไรกัน รือทิ้งซะก็แจ่มแจ้งทุกอย่างไม่ใช่หรือ"

ตอนนี้คนด้านนอกมาชุมนุมกันมากขึ้นเรื่อยๆ นอกจากแทรกปน ด้วยเสียงร้องตกใจอันแหลมสูงของสตรี ยังมีเสียงอันซรภาพเสียงหนึ่ง ดังก้องวานเป็นพิเศษ "ได้ทำหลังตริกตรองด้วย! จวนร้อยปีของสกุลเหลียง ไฉนท่านจึง..."

"นี่เป็นศาลบรรพชนสกุลเหลียงหรือ เรือนนี้เช่นไหว้บรรพชน ของท่านอยู่หรือไร เป็นชีวิตของภรรยาข้าที่สำคัญ หรือเป็นเรือนตำราที่ สำคัญ ท่านลุงสกุลเหลียงผู้นี้ วันนี้น้หลังจื่อเซ็งจดจำท่านไว้แล้ว รอวันหน้า จะมารับการชี้แนะอีกครา! ฮี้ อย่าว่าแต่เรือนไม้สลั้อิสสามห้องเท่านี้เลย ต่อให้เป็นศาลบรรพชนสกุลเหลียงของท่านจริง วันนี้ข้าก็จะรือให้ได้!"

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3RGUT7c>